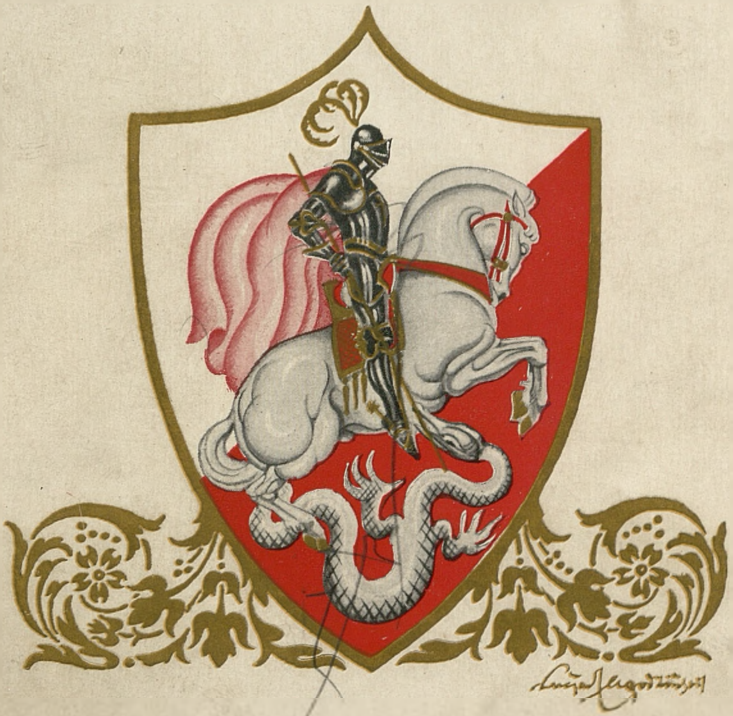
1928

TOWARZYSTWO MIĘDZYNARODOWYCH i KRAJOWYCH ZAWODÓW KONNYCH W POLSCE

TOWARZYSTWO MIĘDZYNARODOWYCH I KRAJOWYCH ZAWODÓW KONNYCH W POLSCE

1928.

WARSZAWA 1928.

SEKRETARJAT: WARSZAWA, ALEJA SZUCHA 23.

ZAKŁADY GRAFICZNE PRACOWNIKÓW DRUKARSKICH.
SP. Z OGR. ODPOW.
W WARSZAWIE, NOWY-ŚWIAT 54, TELEF.: 15-56 i 242-40,

Przyjęcie uczestników międzynarodowych zawodów konnych w roku 1927 przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej na zamku w Warszawie.

STATUT
Towarzystwa Międzynarodowych i Krajowych Zawodów konnych w Polsce.

I. Nazwa, siedziba, cel i środki Towarzystwa.

Art. 1. Towarzystwo nosi nazwę „Towarzystwo Międzynarodowych i Krajowych Zawodów Konnych w Polsce" i jest osobą prawną.

Art. 2. Siedzibą Towarzystwa jest st. m. Warszawa, terenem działalności Towarzystwa jest Rzeczpospolita Polska z zachowaniem miejscowych praw o stowarzyszeniach.

Art. 3. Towarzystwo posiada własną okrągłą pieczęć z nazwą Towarzystwa na otoku.

Art. 4. Celem Towarzystwa jest szerzenie zamiłowania do sportu konnego wśród osób wojskowych i cywilnych na całym obszarze Państwa Polskiego, a zadaniem — ścisła współpraca w kierunku rozwoju sportu konnego osób wojskowych ze społeczeństwem cywilnem.

Art. 5. Środki do osiągnięcia powyższych celów przy zachowaniu obowiązujących ustaw i przepisów są następujące:

a) urządzanie perjodycznych międzynarodowych zawodów konnych (jazda wzorowa, skoki i t. d.),

b) urządzanie krajowych zawodów i popisów konnych (jazda wzorowa, skoki, polowania „par force", raidy, popisy i pokazy zaprzęgów konnych i pojazdów),

c) ułatwienie osobom wojskowym i cywilnym uprawiania sportu konnego przez korzystanie z wszelkich urządzeń, należących do Towarzystwa,

d) wysyłanie zagranicę członków wojskowych i cywilnych na zawody konne.

Art. 6. Pozatem Towarzystwo ma prawo do nabywania, dzierżawienia i posiadania wszelkich nieruchomości oraz posiadania dowolnej ilości torów hippicznych na całym obszarze Państwa Polskiego.

Art. 7. W lokalach swych Towarzystwo posiada prawa i przywileje równorzędne wszelkim organizacjom klubowym.

Art. 8. Towarzystwo w wydawanych przez siebie sprawozdaniach rocznych ogłasza:

a) uchwały walnych zebrań i władz Towarzystwa,
b) wszelkie sprawozdania,
c) wyniki odbytych zawodów,
d) program zawodów konnych na rok następny.

II. Kierownictwo Towarzystwa.

Art. 9. Kierownictwo Towarzystwa spoczywa w ręku Zarządu, który składa się z ośmnastu członków Zarządu (w tem prezes i dwuch wiceprezesów Zarządu), wybieranych na walnych zebraniach z pośród honorowych, założycieli i zwyczajnych członków Towarzystwa.

Mandat członków Zarządu trwa lat trzy.

W razie śmierci lub ustąpienia jednego lub kilku członków Zarządu przed upływem terminu urzędowania — Walne Zebranie obiera na ich miejsce nowych członków Zarządu, których mandat trwa 3 lata, licząc od dnia wyboru.

Art. 10. Do kompetencji Zarządu należy:

a) wydawanie wewnętrznych regulaminów, przepisów, instrukcyj, oraz zarządzeń administracyjnych i finansowych,
b) przyjmowanie i zwalnianie urzędników płatnych Towarzystwa, określenie ich obowiązków i wynagrodzenia, oraz kierowanie ich działalnością,
c) zwoływanie walnych zebrań i posiedzeń Zarządu,
d) zapraszanie gości oraz wydawanie honorowych, służbowych lub bezpłatnych biletów wejściowych na zawody, pokazy i t. d.
e) określanie przeznaczenia i podział lokalu, oraz terenów Towarzystwa według ich charakteru i użytkowania,
f) wydatkowanie według swego uznania sum Towarzystwa w ramach budżetu oraz poza budżetem sumy nieprzewyższającej 30% ogólnej sumy budżetowej,
g) opracowanie wszelkich wniosków na walne zebranie,

h) przyjmowanie zwyczajnych (dożywotnich) i nadzwyczajnych (rocznych) członków,

i) wnoszenie na walne zebranie wniosków o przyjmowaniu członków honorowych,

k) wnoszenie na walne zebranie wniosków o wyłączeniu członków,

l) orzeczenie w sprawach zażaleń wszelkiego rodzaju, oraz wyjaśnienie artykułów statutu.

Art. 11. Posiedzenia Zarządu odbywają się na zaproszenie Prezesa lub na skutek pisemnej deklaracji, podpisanej przez 5 członków Zarządu, w tym wypadku obowiązany jest Prezes zwołać posiedzenie Zarządu w przeciągu 5 dni od dnia otrzymania deklaracji.

Art. 12. Wszelkie uchwały Zarządu zapadają w głosowaniu jawnem zwykłą większością głosów. Przy równej ilości głosów rozstrzyga głos Prezesa. Posiedzenia są prawomocne przy obecności 5 członków Zarządu.

Art. 13. Z każdego posiedzenia Zarządu powinien być spisany protokół.

Art. 14. Prezesowi, członkom Zarządu i wszystkim organom Towarzystwa należy się posłuch w ich kompetentnych zarządzeniach bez względu na ich rangi, przyczem zarządzenia ich mają charakter urzędowy.

Art. 15. Prezes i wiceprezesowie Towarzystwa są wybierani na lat trzy przez Zarząd Towarzystwa w tajnem głosowaniu kartkami zwykłą większością głosów przy obecności conajmniej 10 członków Zarządu, przyczem na Prezesa Zarządu może być wybrana osoba nie będąca członkiem Towarzystwa. W tym wypadku staje się taka osoba automatycznie członkiem honorowym Towarzystwa.

Art. 16. Obowiązki Prezesa są następujące:

Prezes jest przedstawicielem Towarzystwa na zewnątrz i rzeczywistym jego kierownikiem. Przewodniczy on na wszystkich walnych zbraniach i posiedzeniach Zarządu z wyjątkiem posiedzeń Komisji Rewizyjnej.

Obowiązkiem Prezesa jest dbać o dobro i rozwój Towarzystwa, o to, by ono spełniało społeczny swój obowiązek, oraz ściśle przestrzegać wykonania artykułów Statutu i wszelkich uchwał walnego zebrania i postanowień Zarządu.

W posiadłościach i lokalach Towarzystwa Prezes jest zwierzchnikiem i pełnomocnym gospodarzem.

Wszelkie pisma, wychodzące na zewnątrz muszą być podpisane przez Prezesa lub upoważnionego wiceprezesa.

Art. 17. W razie nieobecności Prezesa lub na podstawie przekazania przez niego praw, zastępuje go jeden z wiceprezesów lub członków Zarządu ze wszystkiemi uprawnieniami przysługującemi Prezesowi.

Art. 18. Oprócz Prezesa i wiceprezesów Zarząd wybiera corocznie z pośród siebie przewodniczącego Komisji Technicznej, sekretarza, skarbnika i ich zastępców.

Art. 19. Do kompetencji przewodniczącego Komisji Technicznej należy za zgodą Prezesa kooptacja:

a) Delegata z Dep. Kawalerji M. S. Wojsk.,
referenta prasowego i propagandy,
referenta sportowego,
inspektora torów,
gospodarza;
b) opracowanie projektów, terminów i programów zawodów i pokazów,
c) przygotowanie techniczne zawodów i pokazów,
d) wyjaśnienie w razie wątpliwości, jak należy pojmować warunki zawodów,
e) nadzór nad prawidłowym przebiegiem zawodów,
f) układanie projektu budżetu i sprawozdania finansowego z zawodów,
g) opieka nad mieniem Towarzystwa.

Art. 20. Posiedzenia Komisji Technicznej odbywają się na skutek zaproszenia Przewodniczącego Komisji Technicznej i są prawomocne przy obecności 2-ch członków i Przewodniczącego Komisji Technicznej.

Art. 21. Obowiązkiem delegata z Dep. Kawalerji M. S. Wojsk. jest opracowywanie i przedstawianie wszelkich wniosków, koniecznych dla uzgodnienia zarządzeń władz Towarzystwa z rozkazami wojskowemi.

Art. 22. Obowiązkiem referenta prasowego i propagandy jest opracowywanie wszystkich komunikatów prasowych, udzielanie prasie potrzebnych informacyj, zapraszanie przedstawicieli prasy, prowadzenie ewidencji wszystkich artykułów, które ukazały się w prasie, a dotyczą spraw Towarzystwa.

Art. 23. Obowiązkiem referenta sportowego jest opracowanie wszystkich propozycyj zawodów i pokazów, urządzanych przez Towarzystwo, oraz śledzenie rozwoju sportu konnego

w kraju i zagranicą, referując swoje spostrzeżenia na zebraniach Zarządu.

Art. 24. Obowiązkiem inspektora torów jest administracja urządzeń placów konkursowych, ewidencja, budowa i nadzór nad wszystkiemi przeszkodami. Ponadto jest on odpowiedzialny za terminowe przygotowanie placu konkursowego i ustawienie przeszkód ściśle według wskazówek, zatwierdzonych przez Zarząd Towarzystwa.

Art. 25. Obowiązkiem gospodarza jest przygotowywanie wszelkich przyjęć, organizowanych przez Towarzystwo oraz załatwianie wszelkich spraw, związanych z nagrodami, wydawanemi przez Towarzystwo.

Art. 26. Wszyscy członkowie Komisji Technicznej posiadają prawa i obowiązki członków Zarządu Towarzystwa.

Art. 27. Do obowiązków sekretarza należy:

a) uruchomienie kancelarji Towarzystwa i prowadzenie wszelkiej korespondencji,
b) przechowywanie osobiście okrągłej pieczęci Towarzystwa,
c) sporządzanie spisu imiennego wszystkich członków Towarzystwa, oraz prowadzenie ewidencji ich adresów,
d) przyjmowanie wszelkich wpisów na zawody,
e) odpowiada za ścisłe wykonane art. 8 i 13 Statutu Towarzystwa.

Art. 28. Do obowiązków skarbnika należy:

a) prowadzenie nadzoru i kontroli wszystkich dochodów i wydatków Towarzystwa,
b) opieka nad kapitałami Towarzystwa,
c) opracowanie rocznego sprawozdania finansowego,
d) opracowanie całokształtu budżetu na rok przyszły,
e) gospodarka pieniężna Towarzystwa pod kierunkiem Prezesa, któremu przysługuje wyłączne prawo dysponowania finansami Towarzystwa.

Art. 29. Komisja Rewizyjna składa się z 3-ch członków założycieli lub zwyczajnych, oraz 3-ch zastępców.

Członków Komisji Rewizyjnej wybiera walne zebranie członków Towarzystwa na jeden rok z uwzględnieniem ich składu pod względem fachowości.

Zadaniem Komisji Rewizyjnej jest kontrola gospodarcza i rachunkowa Towarzystwa. Może ona w każdej chwili przejrzeć i badać tok gospodarki, rachunkowości i kasowości Towa-

rzystwa i żądać w tym celu wyjaśnień, rachunków, dowodów oraz stawiać wnioski co do swych spostrzeżeń na ręce Prezesa Zarządu.

Na każde żądanie Prezesa, a przynajmniej raz do roku z własnej inicjatywy, Komisja Rewizyjna obowiązana jest przeprowadzić ogólne sprawdzenie rachunków i obrotów Towarzystwa i złożyć z niego sprawozdanie na walnem zebraniu.

Komisja Rewizyjna stawia na walnem zebraniu wnioski co do udzielenia Zarządowi absolutorjum.

Art. 30. Stosownie do potrzeb i rozwoju Towarzystwa, Zarząd może wyłaniać z pośród siebie lub też z członków z poza Zarządu, a nawet z innych osób — z poza Towarzystwa różne komisje, sekcje, do poszczególnych stałych lub chwilowych zadań, ustanawiać kontraktowych płatnych lub bezpłatnych kierowników i innych founkcjonarjuszy z określonym zakresem działania.

III. Członkowie Towarzystwa.

Art. 31. Towarzystwo składa się z:

a) członków honorowych,

b) członków założycieli,

c) członków zwyczajnych,

d) członków nadzwyczajnych.

Art. 32. Członkiem Towarzystwa może być każda formacja broni jezdnej, każdy oficer lub każda osoba cywilna, pełnoletnia, korzystająca z pełnych praw obywatelskich i cywilnych a przedstawiona do przyjęcia przez 3-ch członków honorowych, założycieli lub zwyczajnych.

Oficerowie zawodowi nie podlegają wyborowi.

Art. 33. Członkami honorowymi mogą być osoby tak wojskowe, jak i cywilne, które położyły szczególne zasługi dla sportu konnego lub samego Towarzystwa.

Godność członka honorowego nadaje walne zebranie na wniosek Zarządu.

Wymienieni członkowie są wolni od wszelkich opłat.

Art. 34. Wszyscy członkowie Komitetu Organizacyjnego Pierwszych Międzynarodowych Konkursów Hippicznych w Warszawie w roku 1927 stają się członkami - założycielami (dożywotnimi) Towarzystwa Międzynarodowych i Krajowych Zawodów Konnych w Polsce.

Wymienieni członkowie są wolni od wszelkich opłat.

Art. 35. Członkowie zwyczajni i nadzwyczajni.

Członkowie zwyczajni wpłacają jednorazowo kwotę, określoną przez Zarząd Towarzystwa, przez co stają się członkami dożywotnimi i mają prawo jednego głosu na walnem zebraniu.

Formacje broni jezdnej, które wpłacą wkładkę założycieli, korzystają również z prawa jednego głosu na walnych zebraniach, oficerowie takiej formacji — korzystają z praw członków nadzwyczajnych za dodatkową opłatą, określoną przez Zarząd Towarzystwa.

Członkowie nadzwyczajni wpłacają roczną wkładkę, określoną przez Zarząd Towarzystwa, przez co stają się członkami na przeciąg jednego roku i nie posiadają na walnem zebraniu prawa głosu.

Art. 36. Wszystkie kwoty wymienione w art. 35-ym mogą być jednorazowo i zgóry wpłacone, lub też rozłożone na 10 rat miesięcznych następujących bezpośrednio po sobie. Wyjątek stanowi wpłata składki pułków broni jezdnych, której sposób określa każdorazowo Zarząd towarzystwa.

Art. 37. Członkowie honorowi, założyciele i zwyczajni posiadają czynne i bierne prawo wyborcze, mogą być wysyłani na zawody konne zagranicę, oraz mogą korzystać ze wszystkich lokali, terenów sportowych i urządzeń Towarzystwa.

Członkowie nadzwyczajni mają tylko prawo korzystania z lokali, terenów sportowych, urządzeń Towarzystwa i wzięcia udziału w Walnych Zebraniach Towarzystwa bez prawa głosu.

Art. 33. Wygaśnięcie praw członkowskich następuje przez skreślenie z listy członków z powodu:

a) śmierci,

b) dobrowolnego wystąpienia,

c) na mocy uchwały Walnego Zebrania, powziętej większością $^3/_4$ głosów,

d) w razie nieopłacenia w oznaczonych terminach wkładek, określonych Art. 35 i 36,

f) of. zaw. przyjęci bez balotażu z chwilą opuszczenia służby czynnej.

Art. 39. Członek honorowy może być wykluczony tylko na skutek decyzji Walnego Zebrania, powziętej jednomyślnie.

Art. 40. W stosunku do oficerów służby czynnej sprawa usunięcia z Towarzystwa jest uzależniona od wyników orzeczenia oficerskiego sądu honorowego.

Art. 41. Członek Towarzystwa nie stosujący się do obo-

wiązujących przepisów lub zawieszony w czynnościach służbowych z powodu wdrożonego przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego, karnego lub przed Sądem Honorowym, zostaje zawieszony w prawach członkowskich przez Zarząd.

IV. Zwyczajne i nadzwyczajne Walne Zebranie członków Towarzystwa.

Art. 42. Zwyczajne walne zebranie Towarzystwa powinno odbywać się przynajmniej 2 razy do roku, raz na wiosnę i raz w jesieni.

Art. 43. Nadzwyczajne walne zebranie zwołuje Zarząd Towarzystwa według własnego uznania lub na piśmienny wniosek conajmniej 30 członków honorowych, założycieli lub zwyczajnych.

Art. 44. W tym wypadku Zarząd obowiązany jest zwołać nadzwyczajne walne zebranie w przeciągu najdalej 3-ch tygodni od dnia złożenia wniosku.

Art. 45. Zaproszenie na walne zebranie, zawierające całkowity porządek dzienny, powinno być rozesłane wszystkim członkom honorowym, założycielom i zwyczajnym Towarzystwa nie później, jak 14 dni przed terminem walnego zebrania.

Art. 46. Do ważności uchwał walnego zebrania potrzebna jest obecność najmniej 25 członków honorowych, założycieli lub zwyczajnych.

W razie braku tej ilości członków odbywa się walne zebranie w drugim terminie bez względu na komplet członków — najdalej w przeciągu 8 dni.

Bezwzględna ważność walnego zebrania w drugim terminie powinna być zaznaczona.

Wszelkie postanowienia walnego zebrania zapadają w głosowaniu jawnem zwykłą większością głosów, prócz uchwał wyboru i wyłączenia członków, powziętych większością $^3/_4$ głosów.

Art. 47. Do zakresu działań walnego zebrania należy:

a) wybór członków Zarządu i zastępców,
b) wybór członków Komisji Rewizyjnej i zastępców,
c) przyjmowanie członków honorowych,
d) uchwalanie budżetu corocznego i dodatkowych kredytów,
e) rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdania Zarządu,
f) rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania Komisji Rewizyjnej,

g) sprawy zmiany Statutu,

h) udzielenie Zarządowi prawa na zaciąganie pożyczek,

i) stanowienie o kapitałach żelaznych i specjalnych,

k) postanowienie rozwiązania Towarzystwa, jego likwidacji i wybór członków Komisji Likwidacyjnej.

Na walnem zebraniu mogą być rozpatrywane i decydowane tylko sprawy, objęte porządkiem dziennym.

Art. 48. Z każdego posiedzenia walnego zebrania sporządza się protokół, podpisany przez Prezesa Zarządu i sekretarza.

Art. 49. Rok rachunkowy i sprawozdawczy liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia włącznie każdego roku.

Rachunkowość Towarzystwa powinna być prowadzona, zgodnie z przepisami prawnemi i przyjętemi zwyczajami.

Art. 50. Dochody Towarzystwa stanowią:

a) wkładki członków,

b) dochody z zawodów publicznych i pokazów,

c) darowizny i zapisy,

d) odsetki od kapitałów zwykłych.

Art. 51. Odznakę członkowską i barwy Towarzystwa określają rozporządzenia wykonawcze Statutu.

Art. 52. Statut powyższy tak w całości, jak i w poszczególnych paragrafach może podlegać zmianom i uzupełnieniom tylko na podstawie uchwał walnego zebrania, zatwierdzonych przez właściwe władze.

Art. 53. W razie rozwiązania Towarzystwa, uchwala walne zebranie przeznaczenie majątku na odpowiednie cele.

Warszawa, dnia 1-go stycznia 1928 roku.

Książę Janusz RADZIWIŁŁ.
Prezes Towarzystwa.

Rozporządzenie wykonawcze do statutu.

§ 1. Wysokość opłat w myśl art. 34 wynosi:
dla członków zwyczajnych 2.000 złotych,
„ „ nadzwyczajnych 100 złotych,
roczna dodatkowa opłata dla ofic., członków formacyj broni, jezdnych, które wpłaciły 2.000 zł., wynosi 20 zł. rocznie.

§ 2. Jako flagę Towarzystwa zatwierdzam św. Jerzego w białej tarczy amarantowem polu.

§ 3. Jako odznakę Towarzystwa zatwierdzam odznakę przedstawiającą św. Jerzego na białem polu i tytuł Towarzystwa w obwódce amarantowej.

§ 4. Siedziba sekretarjatu mieści się we własnym lokalu przy Aleji Szucha 23 i jest czynna codziennie za wyjątkiem niedziel i świąt, telefon 244-11.

§ 5. Podania o przyjęcie na członka Towarzystwa należy składać pisemnie na imię Zarządu Towarzystwa do sekretarza Towarzystwa, podając dokładny swój adres oraz nazwiska 3-ch członków wprowadzających.

§ 6. Po otrzymaniu przychylnej odpowiedzi co do przyjęcia nowoprzyjęty członek wystawia do PKO na konto Nr. 16.634 Towarzystwa Międzynarodowych i Krajowych Zawodów Konnych w Polsce roczną składkę, poczem za okazaniem kwitu i za opłatą 2 zł., wykupuje u sekretarza legitymację.

§ 7. Następne roczne opłaty należy wpłacać wprost do PKO.

§ 8. Odznakę klubową można za okazaniem legitymacji wykupić w sekretarjacie.

§ 9. Karta członkowska musi posiadać podpis właściciela i Nr. porządkowy Towarzystwa i nie może być nikomu odstąpiona.

§ 10. Każdy członek Towarzystwa przy wstępie do lokalu i placów Towarzystwa winien okazać na żądanie dyżurnego swoją kartę członkowską.

§ 11. Do dyspozycji członków stawia się otwartą ujeżdżalnię Towarzystwa w Parku Łazienkowskim i przeszkody ćwiczebne.

§ 12. Przepisy podczas jazdy konnej w ujeżdżalni:

a) podczas jazdy jeżdżących stępem ustępuje się miejsca jeźdzcom kłusującym lub galopującym i to conajmniej 2 metry od zewnętrznej barjery ujeżdżalni.

b) Jeździec galopujący objeżdża po stronie wewnętrznej tych, którzy jeżdżą przy barjerze.

c) Pod żadnym pozorem nie wolno zatrzymywać się przy barjerze, przeszkadzając innym w pracy. W razie konieczności zatrzymania się, należy odjechać na środek ujeżdżalni.

d) Przy jeździe w obydwa kierunki, jeźdzcy spotykają się prawem ramieniem.

e) Przy jeździe w jednym kierunku nie wolno wyprzedzać lub najeżdżać na swojego poprzednika, lecz należy przez zwrot na przeciwległą ścianę zrobić sobie miejsce.

§ 13. Przeszkody, przeznaczone na międzynarodowe i krajowe zawody konne nie mogą być przez nikogo używane na torze konkursowym i nie mogą być nikomu pod żadnym pozorem wypożyczane. Magazyn powinien pozostać od zawodów do zawodów opieczętowany.

§ 14. Dla użytku członków zostają oddane do dyspozycji specjalne przeszkody ćwiczebne ustawiane na torze.

§ 15. Wprowadzonym gościom (nie członkom) nie wolno w żadnym wypadku korzystać z jazdy konnej na ujeżdżalni. Za wprowadzonych gości odpowiedzialny jest wprowadzający.

§ 16. Do dyspozycji członków zostaje oddana czytelnia urzędowa w kancelarji sekretarjatu Towarzystwa, i obejmująca wszystkie ważniejsze czasopisma sportowe krajowe i zagraniczne oraz propozycje zawodów konnych w kraju i zagranicą.

§ 17. Wszelkie zażalenia członków należy składać na piśmie do specjalnej księgi, znajdującej się w sekretarjacie Towarzystwa.

Książę Janusz RADZIWIŁŁ.
Prezes Towarzystwa

Warszawa, dnia 1 stycznia 1928 roku.

Zarząd Towarzystwa M. i K. Z. K.

Prezes:

ks. JANUSZ RADZIWIŁŁ.

Wiceprezes:
dyr. Fryderyk JURJEWICZ.

Wiceprezes:
gen. dyw. Juljusz RÓMMEL.

Sekretarz generalny:
Rotm. Aleksander Gałachcin.

Skarbnik generalny:
por. Mścisław Koczorowski.

Sekretarz: p. Henryk Zandbang.

Członkowie Zarządu:

Płk. szt. gen. Zbigniew Brochwicz - Lewiński, p. Tadeusz Dachowski, gen. bryg. Gustaw Orlicz-Dreszer, mjr. szt. gen. Kazimierz Dworak, hr. Aleksander Dzieduszycki, rtm. Aleksander Gałachcin, por. Mścisław Koczorowski, sen. Eryk Kurnatowski, ppłk. szt. gen. Tadeusz Machalski, hr. Józef Potocki, płk. Stefan Strzemieński, ppłk. szt. gen. Juljusz Ulrych, hr. Albert Wielopolski, płk. szt. gen. Sergjusz Zahorski, p. Henryk Zandbang.

Członkowie Komisji Rewizyjnej:

p. Tadeusz Jaworski, kpt. int. Henryk Korniak, mjr. szt. gen. Marjan Kułakowski, płk. szt. gen. Antoni Trzaska-Durski.

WYDZIAŁ WYKONAWCZY ZARZĄDU T. M. I K. Z. K.

Przewodniczący Komisji Technicznej:

ppłk. szt. gen. Tadeusz MACHALSKI.

delegat dep. kawalerji: rotm. Waldemar Rytarowski.
ref. prasowy: kpt. szt. gen. Tadeusz Tokarz.
ref. sportowy: rotm. Leon Kon.
inspektor toru: rotm. Witold Piotrowski.
gospodarz: — vacat.

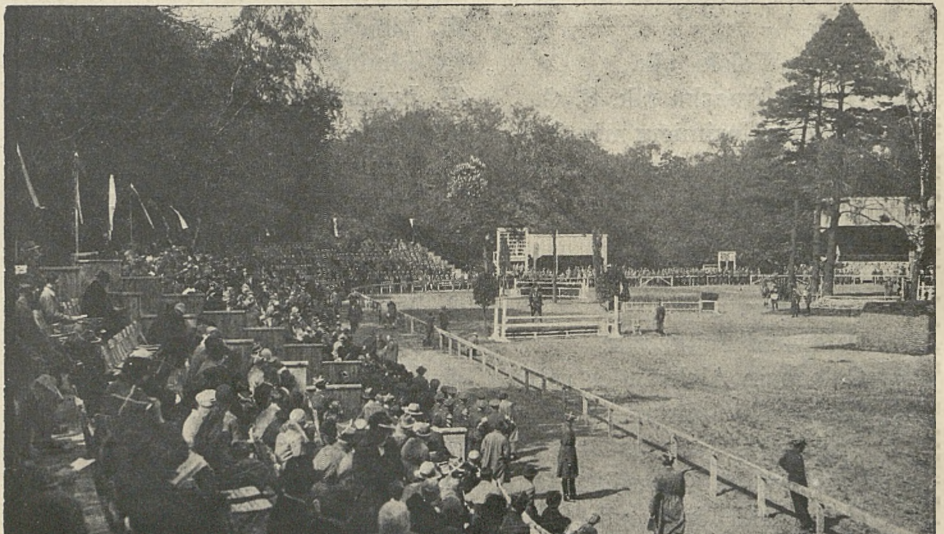

Oficerowie armij zagranicznych w czasie zawodów konnych.

Członkowie założyciele.

1. Beck Józef, ppłk. S. G.
2. Berger Władysław.
3. Biernacki Mieczysław mjr. S. G.
4. Bogusławski Antoni mjr. S. Gen.
5. Bogusz Roland płk. S. G.
6. Chachaj Mieczysław rotm.
7. Chełmicki Henryk.
8. Chodowiecki Jan Kazimierz mjr.
9. Chodźko-Boreyko Jan kpt.
10. Dachowski Tadeusz.
11. Długoszowski-Wieniawa Bolesław płk. S. G.
12. Dreszer-Orlicz Gustaw gen. bryg.
13. Dunin-Wolski płk.
14. Durski-Trzaska płk. S. G.
15. Dworak Kazimierz mjr. S. G.
16. Dworakowski Kazimierz kpt.
17. Dzieduszycki hr. Aleksander
18. Dzięciołowski Bohdan
19. Dzieślewski - Powała Zygmunt por. dypl.
20. Dziewicki Feliks płk.
21. Gałachcin Aleksander rotm.
22. Grabowski Jan inż.
23. Grabowski Tadeusz Dr.
24. Grzybowski Eugenjusz.
25. Hałaciński Józef ppłk. S. G.
26. Halik Tadeusz rotm. S. G.
27. Hochstim Stanisław inż. mjr.
28. Hulanicki inż.
29. Jawor Tadeusz płk.
30. Jaworski Tadeusz.
31. Jentys Tadeusz.
32. Jurjewicz Fryderyk.
33. Kadenacy Czesław rotm.
34. Kiedrzyński Henryk por.
35. Koczorowski Mścisław por.
36. Kon Leon rotm.
37. Korczak rotm.
38. Korniak Mateusz kpt.
39. Korytowski Adam płk. S. G.
40. Kossowski Stanisław rotm.
41. Kozieradzki Henryk.
42. Kronenberg Walerjan.
43. Kułakowski Marjan mjr. S.
44. Kurnatowski Eryk.
45. Libicki Konrad.
46. Lindner Tadeusz por.
47. Lubomirski ks. Kazimierz.
48. Łapin Marjan mjr.
49. Łubieński Bernard rotm.
50. Machalski Tad. ppłk. S. G.
51. Mally Fryderyk ppłk. S. G.
52. Markowski Stefan.
53. Max Kazimierz rotm.
54. Miszewski Antoni mjr. S. G.
55. Mniszek Adam mjr. S. G.
56. Nowosilski kpt. S. G.
57. Olszowski Stanisław rotm.
58. Osiecki Stanisław.
59. Piekarski Konrad płk.
60. Piotrowski Witold rtm.
61. Podgórski Mieczysław rotm.
62. Podhorski Zygmunt płk.
63. Podoski Wiktor.

64. Porczyński Witosław ppłk. S. G.
65. Potocki hr. Józef.
66. Próchnicki Stanisław mjr. S. G.
67. Przesmycki Kazimierz rotm.
68. Przeździecki hr. Konstanty płk.
69. Przeździecki hr. Stefan.
70. Radwan Mieczysław.
71. Radziwiłł ks. Janusz.
72. Rahden Leon mjr.
73. Rojcewicz Henryk por.
74. Rómmel Juljusz gen. dyw.
75. Rómmel Karol ppłk.
76. Rościszewski Karol.
77. Rostafiński Mieczysław rtm.
78. Rudniewski Roman.
79. Rytarowski Waldemar rotm.
80. Sikorski Wacław,
81. Skarbek hr. Jerzy.
82. Skarbek hr. Karol.
83. Skrzyński Ludwik płk. S. G.
84. Słomiński Zygmunt inż.
85. Sokołowski Stanisław mjr. S. G.
86. Strzemieński Stefan płk.
87. Świerczyński Józef mjr. S. G.
88. Tokarz Tadeusz kpt. S. G.
89. Tokarzewski Józef gen. bryg.
90. Trepto Józef mjr.
91. Ulrych Juljusz ppłk. S. G.
92. Vaqueret Emil.
93. Wielopolski hr. Albert.
94. Wiśniewski inż.
95. Wotowski Stanisław.
96. Zahorski Sergjusz płk. S. G.
97. Zaleski Kazimierz por.
98. Zamoyski hr. Konstanty.
99. Zandbang Henryk.
100. Żórawski Zdzisław mjr. S. G.

Tor konkursowy w parku Łazienkowskim.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Ignacy Mościcki śledzi przebieg zawodów.

Pan Prezes Rady Ministrów Pierwszy Marszałek Polski Józef Piłsudski w loży prezydjalnej.

Międzynarodowe konkursy hippiczne w Warszawie w r. 1927.

(Częściowy przedruk z Przeglądu Kawaleryjskiego).

I.

Inicjatywa urządzenia pierwszych w Polsce międzynarodowych konkursów hippicznych, na wzór zawodów tego typu organizowanych w większej części państw europejskich i w Ameryce, wyszła od naszych jeźdźców reprezentujących barwy polskie na konkursach zagranicą, gdzie zdążyli już zdobyć sobie ustaloną opinję i wykazać się posiadaniem własnej metody jazdy konkursowej.

W dążeniu do zrealizowania tej myśli i oceniając w należyty sposób znaczenie sportowe i propagandowe tego rodzaju imprezy, grono sportowe z płk. S. G. Zahorskim, wybitnym przedstawicielem sportu konnego i wielokrotnym zwycięzcą konkursów hippicznych międzynarodowych — na czele, uzyskawszy wysoki protektorat Pana Prezydenta Rzeczypospolitej i poparcie Prezesa Rady Ministrów i Ministra Wojny Marszałka Piłsudskiego, utworzyło przy końcu r. 1926 szkielet komitetu organizacyjnego, rozpoczynając równocześnie akcję celem uzyskania, odpowiedniego na ten cel terenu, funduszów, zapewnienia udziału zagranicznych przedstawicieli sportu konnego, tudzież pozyskania osób chętnych do dalszej pracy w komitecie.

Począwszy od kwietnia r. b., widzimy już komitet organizacyjny w pełnym składzie, podzielony na komisje: techniczną, finansową, administracyjną, reprezentacyjną, nagród i propagandy. Praktyczne wykonanie uchwał wziął w swe ręce ppłk. szt. gen. Korytowski, który swą energją i przedsiębiorczością doprowadził do szczęśliwego zrealizowania tej, tak wielkiej imprezy.

Nad wykonaniem uchwał komitetu czuwa Prezydjum, jako organ wykonawczy. Godność „Członków honorowych“ komitetu, przyjęli marszałkowie Sejmu i Senatu Rząd w pełnym składzie,

Ambasador Francji i posłowie państw reprezentowanych na międzynarodowych konkursach w Polsce, przedstawiciele wojskowości, miasta, oraz szereg wybitnych osobistości.

Chcąc zapewnić konkursom międzynarodowym jak najlepsze warunki zewnętrzne postanowiono urządzić je w miejscu reprezentacyjnem, położonem możliwie w centrum miasta, aby umożliwić najszerszym warstwom społeczeństwa przybycie na te zawody. Jako najodpowiedniejsze tereny wybrane zostały: Park Sobieskiego i park „Łazienki Królewskie“. Po poddaniu studjum fachowym odnośnych terenów uznano teren Parku Sobieskiego jako najlepiej nadający się do przeprowadzenia na nim konkursów i przystąpiono do szczegółowego rozplanowania urządzeń przyszłego toru.

W trakcie tych prac wyłoniła się konieczność zupełnego zamknięcia tego parku, począwszy od dnia 2 kwietnia r. b. Nie chcąc przerywać na tak długi czas odbywających się tam imprez sportowych, przeniesiono na wniosek mjr. szt. gen. Machalskiego, konkursy hippiczne do Parku Łazienkowskiego, co nastąpiło za zgodą czynników rządowych.

Aby uniknąć poważniejszego uszkodzenia parku, powołano komisje złożone z kompetentnych osób, poczem bezzwłocznie przystąpiono do wznoszenia planowanych urządzeń.

Tym sposobem uzyskano bez żadnej dla Parku Łazienkowskiego szkody, wspaniały reprezentacyjny teren i ramy zewnętrzne dla pierwszych w Polsce międzynarodowych konkursów. Według opinji naszych jeźdźców i osób, które miały możność widzieć zagraniczne tereny, żaden ze znanych stadjonów hippicznych nie może poszczycić się podobnem otoczeniem, przez które zawody zyskują na naturalności i efekcie.

Tor łazienkowski okazał się niemal idealnym dla takich zawodów. Dookoła zadrzewiony, otoczony stylowemi trybunami zadawalnia w zupełności wymagania estetyczne. Teren samego boiska jest elastyczny, ułatwia odskok, a nie bojąc się lądowania konie z uszkodzonemi przedniemi kończynami nie skracały skoku.

Ogromnie ważną i rzadką zaletą gruntu jest, że po deszczu, pomimo błota, konie nie ślizgały się. Daje to gwarancję, że zawsze można tu będzie prowadzić zawody, niezależnie od pogody.

Sąsiedztwo bezpośrednie stajen i wygodnych, doskonałych placów rozprężania i krytej ujeżdżalni, umożliwiało wypro-

wadzanie koni ze stajen w momencie dla jeźdźca pożądanym, bez konieczności kilkugodzinnego wyczekiwania na kolejkę w otwartych bezpośrednio przy torze odgrodzonych „paddockach“. Ten czynnik, jak i ochrona koni przed nadmiernem działaniem słońca lub opadów atmosferycznych, wpływa nieraz decydująco na kondycję konia w dzień konkursu, powodując tęsknotę za stajnią, a w konsekwencji nieposłuszeństwo.

Trybuny, obliczone na przeszło 5000 osób, stylowe i estetyczne, wykonane i dekorowane gustownie, stanęły w niespełna miesiąc.

Całość bezwzględnie piękna, a projekt p. inż. Sygietyńskiego, zasługuje na uznanie.

Arena konkursowa 100 m. szerokości i 300 m. długości, przedstawiała się bez zarzutu. Drzewa pozostawione na torze, dodawały nie tylko malowniczości, lecz czyniły parcours‘y zupełnie zbliżonemi do naturalności.

Strona techniczna toru starannie przygotowana. Przeszkody stałe, rowy, bankiet, rozplanowane w sposób właściwy, nie zasłaniający widoku na przebieg parcours‘ów, które mogły być ze wszystkich miejsc widziane.

Bardzo dużo zasługi oddały służbie informacyjnej i reklamie, urządzenia megafonowe zainstalowane przez Wydział Techniczny „Polskiego Radja“. W ogólnej liczbie 4 umieszczone zostały na drzewach stojących pośrodku terenu zawodów i połączone kablami z specjalnem urządzeniem amplifikacyjnem i mikrofonem zainstalowanym w pobliżu Jury. Tuby megafonowe ogłaszały numery, nazwiska jeźdźców i nazwy koni, tudzież wyniki zawodów.

Na maszcie ustawionym na peryferji elipsy okalającej tor powiewały barwy państw, których jeźdźcy odnosili zwycięstwa.

Cały obszar zajęty na potrzeby konkursów połączony był gęstą siecią telefoniczną, nie wyłączając kas biletowych, co poważnie usprawniło organizację. Normalnie funkcjonujący urząd pocztowy, rozporządzający pamiątkową pieczęcią, kioski wystawowe, bufety, restauracja, dancing w Pomarańczarni, zdyscyplinowani fotografowie nie przeszkadzający jeźdźcom, ruch pojazdów doskonale zorganizowany, własna służba bezpieczeństwa, straż ogniowa, pogotowie sanitarne niezwykle sprawnie funkcjonujące, pogotowie weterynaryjne, orkiestry i t. d.

Wstępne zaproszenia złożone zostały jeszcze w dniu 4 stycznia r. b. w drodze przez odpowiednie czynniki rządowe w po-

selstwach wszystkich państw, posiadających akredytowanych przedstawicieli przy Rządzie Polskim, w liczbie około 28 krajów, wśród których nie brakło Ameryki, Turcji, Persji, Z. S. S. R.

Od tej daty nasze placówki przy życzliwem poparciu wybitnych osobistości ze sfer rządowych zaproszonych państw, rozpoczęły żywą propagandową działalność.

Zainteresowanie konkursami warszawskiemi u wielu państw było bardzo duże i widoki na udział przedstawicieli: Francji, Węgier, Szwecji, Anglji, Niemców, Czechosłowacji, Rumunji, Włoch i Z. S. S. R. przedstawiały się zupełnie realnie. Spóźniliśmy się jednak z wysłaniem propozycyj szczegółowych, ustalających charakter i rodzaj konkursów, tudzież określiliśmy niefortunnie termin: 27.V. — 7.VI. Wszystkie też państwa za wyjątkiem Francji i Węgier bezzwłocznie po otrzymaniu tych propozycyj dały definitywną odpowiedź odmowną, podając różnorodne motywy (względy techniczne, manewry w obozie letnim, brak pokrycia w budżecie państwowym na rok bieżący, brak odpowiedniego materjału wśród jeźdźców i koni i t. p.).

Przez wszystkie jednak odpowiedzi przewijają się dwie zasadnicze przyczyny odmowy: niedogodny termin kolidujący z całym szeregiem imprez hippicznych o ustalonej już sławie i tradycji w Anglji, Szwajcarji, Włoszech, Hiszpanji, Holandji, Szwecji, Niemczech i w Ameryce i brak czasu dla przygotowania jeźdźców i koni.

Analizując odpowiedzi odmowne i eliminując państwa, na które z góry z tych lub innych powodów, liczyć nie możemy, dojdziemy do wniosku, iż oczekiwać możemy w roku 1928 na prawie pewny udział przedstawicieli większej znacznie ilości państw, tudzież indywidualnych przedstawicieli zagranicznych związków jeździeckich.

By dać również możność wzięcia czynnego udziału w zawodach przedstawicielom państw północnych Szwecji, Finlandji, Estonji i Łotwy, które ze względu na długie u nich śniegi nie mogą wczesną wiosną odpowiednio przygotować swe konie, zarząd towarzystwa postanowił w roku 1928 tytułem próby zorganizować międzynarodowe zawody konne w Warszawie w jesieni.

Do dość pokaźnej ilości państw, urządzających corocznie międzynarodowe konkursy hippicze, przybyła Polska. Urządzanie międzynarodowych konkursów w Warszawie nie będzie dorywcze, bo co roku będą się one powtarzać. Przerwanie ich

Prezentacja zespołów.

kontynuowania równałoby się zerwaniu jednej z nici, łączących nas z resztą państw europejskich.

Konkursy odbyły się w dniach 27, 30 maja, 1, 2, 3, 4, 6, 7 i 8 czerwca r. b. przedzielonych czasem potrzebnym na odpoczynek jeźdźców i koni.

Ogółem rozegrano 14 konkursów z czego 5 konkurencyj zawierało serje przeznaczone wyłącznie dla jeźdźców krajowych, 1 konkurencja dostępna wyłącznie dla pań, 1 konkurs dla par złożonych z jeźdźca i pani, konkurs pocieszenia w serji krajowej, który dozwalał również na udział pań.

Z wymienionych czternastu konkurencyj osiem seryj obliczonych na tempo 350 m. na minutę (konkursy zwyczajne), cztery serje z tempem 400 m. (konkursy myśliwskie) dwa konkursy potęgi skoku, (250 m. na minutę) konkurs pań i konkurs parami 300 m. na minutę.

Parcours'y rozstawione na dystancie 580, 600, 630, 700, 790 i 850 m. zawierały w serjach krajowych przeciętnie 14 — 16 przeszkód dla konkursów zwyczajnych, 16 — 18 przeszkód dla konkursów myśliwskich, 8 i 5 przeszkód potęgi skoku. Serje międzynarodowe handicapowano podwyższając o dwie ilość przeszkód, których wysokość w serjach krajowych wynosiła 1 m. 20 cm., szerokość do 4 m.; w serjach międzynarodowych 1.30 i 1.40 m. (zależnie od konkursu), a szerokość wahała się między 4 a 5 m. Potęga skoku — 8 przeszkód po 1.50 m. i 5 m. szerokości, konkurs progresywnej potęgi skoku zawierał 5 przeszkód jednakowego typu: 1.20, 1.30, 1.40, 1.50 i 1.60 m. a rozegrany został na wysokości 1.90 m. — Konkurs o „Puhar Narodów" — 14 przeszkód 1.40 m. i 4 m.; konkurs pań i konkurs parami zawierał przeszkody 1.10 m. i szerokości do 2.50 m.

Sposób ustawiania parcours'ów był bardzo starannie pomyślany i opracowany tak, iż poważnie wpływał na zainteresowanie widzów i jeźdźca, wymagając bardzo umiejętnej i rozważnej jazdy.

Przeszkody rozstawione pomiędzy drzewami, przypominały przeszkody terenowe i budowane były przeważnie z naturalnego drzewa (brzoza), rzadko bielone.

Parcours'y zawierały więc mury, płoty, rowy z wodą, olbrzymi bankiet do użytku w kilku odmianach, bramki leśne, „wskok i wyskok" (podwójny dół) oxery, double-barry, koperty, żywopłoty, szlabany, passage de route i t. p. w najróżnorodniejsze z sobą łączone kombinacje o rozpiętości dochodzącej do

2.50 m. przy minimalnej wysokości 1.20 m. Tripple-barre'y zostały prawie zupełnie z konkursów eliminowane na to miejsce natomiast wprowadzone kombinacje potrójnych, a nawet poczwórnych przeszkód.

Branie tych przeszkód wymagało dużego doświadczenia jeźdźca i konia, lecz wymagania stawiane nie przekroczyły możliwości tego rodzaju wyczynu.

Specjalne konkursy t. zw. posłuszeństwa o najdziwaczniejszych, często absurdalnych kombinacjach przeszkód, noszące raczej charakter zabaw towarzyskich zostały tu doskonale zastąpione sposobem konstrukcji i ustawiania przeszkód.

System ten pozwalał na ukończenie parcours'u tylko koniom starannie wypracowanym, a więc posłusznym, naskakanym na wysokość i szerokość, a przedewszystkiem należycie wygalopowanym. Ten ostatni element przygotowania konia do nowoczesnych konkursów tylko zdołał się uzewnętrznić bardzo znikomej ilości jeźdźców.

Tempo 350 — 400 m. na minutę, norma czasu dokładnie sprecyzowana i duża ilość przeszkód, dystans przebiegu dochodzący do 900 m. długości, zmuszał jeźdźca i konia do jazdy, chcąc nie chcąc z sercem i ambicją ukończenia parcoursu. Zwiększająca się progresywnie w miarę ilości wziętych przeszkód ilość błędów, popełnionych przez konie, pozatem bardzo dobrze wypracowanych, była wyraźnym dowodem, iż serce i płuca konia (nierzadko i jeźdźca) nie wtrenowane do takiego wysiłku stopniowo zawodziły i niektóre momenty odmowy skoku tej okoliczności również przypisać należy.

Naogół biorąc parcours'y w serjach krajowych znacznie trudniejsze w kombinacjach i potężnie szerokie byłyby i dla „nicejskich“ skoczków niełatwe do przebycia. Przegląd materjału końskiego w ilości przeszło 200 koni zapisanych przez jeźdźców krajowych wskazuje na to, iż conajmniej 60% koni i tyluż jeźdźców nie odpowiadało wymaganiom, z którymi pierwwszy raz spotkali się na warszawskich konkursach, a więc nie było albo należycie przygotowanych, albo jakością nie osiągało żądanego poziomu.

Do konkursu 1-go „otwarcia“, dostępnego dla oficerów polskich i polskich jeźdźców cywilnych, na koniach nie biorących udziału w warszawskich międzynarodowych konkursach, mianowano 236 koni, z czego faktycznie przez parcours przeszło około 200 koni, walcząc o nagrodę honorową szefa Depar-

tamentu Kawalerji, dwanaście nagród pieniężnych i pięć wstęg honorowych. Parcours bardzo ciężki. Piętnaście przeszkód 1 m. 20 wysokich i 3 m. 50 szerokich, tempo 350 m. na minutę, dystans około 600 metrów, przy normie czasu 1 m. 50 s. Między innemi przeszkodami ustawiono: oxer około 2 m. 20 rozpiętości i 1 m. 20 wysokości nad potężnym rowem, tej samej wysokości i szerokości double-barre, oryginalna leśna bramka około 1 m. 35 wysoka, zagroda 1 m. 25 i 1 m. 30 wysoka, kombinowany bankiet i cały szereg poważnych przeszkód spowodował, że tylko jeden koń przebył parcours bez punktów karnych. Liczne upadki koni z jeźdźcami na double-barre świadczyły, iż była to rzeczywiście najpoważniejsza przeszkoda w parcours'ie.

Jeźdźcy cywilni roli w tym konkursie nie odegrali, nie rozporządzając odpowiednio przygotowanym materjałem końskim.

Po konkursie „Otwarcia“ odbyła się prezentacja zespołów zagranicznych i zespołu polskiego przed Marszałkiem Piłsudskim.

Konkurs międzynarodowy o nagrodę „Rzeki Wisły“, zawierający 16 przeszkód wysokości 1 m. 30 i szerokości około 4 m. na dystansie około 790 metrów, przy normie czasu 2 m. 26 s. i tempie 360 metrów przyniósł pełny, a łatwy sukces jeźdźcom polskim. Jeźdźcy i konie zagraniczne zmęczone podróżą stanęły przed nieznanemi dla nich przeszkodami: zwłaszcza na podwójnym rowie (wskok i wyskok), konie gości zagranicznych prawie że bez wyjątku wszystkie wyłamywały, u jeźdźców zaś zaobserwować można było wyraźny brak umiejętności w najeżdżaniu tego rodzaju przeszkód. W wyniku konkursu tylko dwóch jeźdźców polskich przebyło parcours bez błędu. Udział brało dwanaście koni francuskich, ośm węgierskich i dwadzieścia trzy polskich. Nagrody (dwie honorowe ofiarowane przez ministra spraw wewnętrznych i dowódcę korpusu ochrony pogranicza) wręczył marszałek Piłsudski. Do podziału pozostało siedem nagród pieniężnych i pięć wstęg honorowych.

Po dwudniowej przerwie rozegrano w drugim dniu konkursów — konkurs międzynarodowy o „Nagrodę komitetu organizacyjnego“, wyposażony w dar honorowy komitetu organizacyjnego, nagrody pieniężne w wysokości ogólnej 3.000 złotych i pięć wstęg honorowych.

Warunki konkursu były następujące: siedemnaście prze-

szkód 1 m. 30 wysokich i około 4 m. szerokich, tempo 350 m. na minutę, dystans 680 m. norma czasu 2 m. 01 s.

Konkurs dał lepsze wyniki, niż konkurs o nagrodę „Rzeki Wisły“. Pomimo bardzo trudnych przeszkód, w tem duży bankiet, i bardzo krętego parcours‘u, jeźdźcy kończyli naogół przebiegi z niewielką ilością punktów karnych. Dużo lepiej skakali Francuzi i Węgry. Konie i jeźdźcy poznali teren i nie przeszkadzała im tak fatalna przeszkoda, jaką był „wskok i wyskok“.

W rezultacie na dziewięć koni francuskich ośm koni węgierskich, dwadzieścia trzy koni polskich, parcours czysto przeszły tylko dwa konie polskie.

Po raz pierwszy zastosowano „handicap“ w stosunku do dwóch koni polskich (handicap I-szy).

Drugi z kolei konkurs międzynarodowy o „Nagrodę Łazienek“ (pięć nagród honorowych i dwie wstęgi) był efektownym popisem par złożonych z pani i jeźdźca, na dziesięciu łatwych, a interesujących przeszkodach, wysokości między 1 metr a 1 m. 10 cm. Trzy pary przebyło parcours bez błędu. Wśród ośmnastu biorących udział, pięć pań dosiadało koni „po damsku“, pozostałe jeździły „po męsku“.

Na korzyść pań stwierdzić należy, iż gros błędów na przeszkodach popełniali z niewiadomych przyczyn panowie.

Naogół konkurs ten zaliczyć należy do udanych popisów, które przyczyniły się do urozmaicenia konkursów, a nawet wzmogły znacznie zainteresowanie publiczności.

Dzień trzeci konkursów uświetnił swą obecnością Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. W lożach zebrani liczni przedstawiciele rządu — prawie wszyscy attachés wojskowi państw zagranicznych i delegacje honorowe: Czechosłowacji, Finlandji, Estonji i Rumunji.

Rozegrane zostały dwa międzynarodowe konkursy: „Myśliwski“ i nagrodę honorową imienia Fryderyka Jurjewicza i konkurs „Potęgi skoku“ o nagrodę honorową ministra spraw zagranicznych, tudzież o nagrody pieniężne, w łącznej sumie 4000 złotych dla zwycięzcy „myśliwskiego“ i 3000 złotych dla zwycięzców w konkursie „Potęgi skoku“.

Konkurs myśliwski, jeden z trudniejszych konkursów tego typu, zawierał na dystansie około 980 m. przy normie czasu 2 m. 41 s. i tempie 400 m. na minutę — osiemnaście przeszkód około 1 m. 30 wysokich i 4 m. 50 szerokich.

Wśród potężnych przeszkód znajdowały się: trzy oxery

różnie skombinowane następujące po sobie, dwa double-barre'y, zagroda chłopska, różnego typu stacjonaty, duży bankiet z około 2 m. 50 wysokości zeskokiem, wskok i wyskok, oraz szeroki rów z wodą. Dowcipnie skonstruowana zagroda wiejska z rozwieszoną bielizną, garnkami i dwoma manekinami przedstawiającymi parę zakochanych — ułana i dziewczynę, nie spłoszyła żadnego konia.

Podobnie jak pierwszego dnia, „Wskok i wyskok" był grobem dla wielu jeźdźców zagranicznych. Konie widocznie nie mogły się oswoić z przeszkodą tego rodzaju, spotykaną u nas, w skromniejszych coprawda rozmiarach, lecz bardzo często na różnych konkursach.

Ogółem udział wzięło: osiem koni francuskich, osiem koni węgierskich i dziewiętnaście koni polskich.

Najlepszy wynik osiągnął jeździec polski. Handicapowanych pięć koni polskich (I-szy handicap).

Warunki konkursu międzynarodowego „Potęgi skoku" o nagrodę honorową ministra spraw zagranicznych, sześć nagród pieniężnych i trzy wstępi honorowe, były następujące: osiem przeszkód wysokości 1 m. 50 i szerokości około 5 metrów, a mianowicie: mur, stacjonata, kombinowany oxer, bramka, tripple barre, duży bankiet, rów z wodą, herda z dręgiem. Dystans około 280 m. tempo 250 na minutę, norma czasu 1 m. 10 s.

Konkurs ten wypadł doskonale. Mimo zmęczenia większości koni biorących już udział w konkursie myśliwskim (Faworyt, Gedymin, Dream, Mira, Olaf, Redgledt, Alli, Jeruzal, Hannibal, Tic-Tac) dziesięciu uczestników: w tem 3 Francuzów, 1 Węgier, 6-ciu Polaków zakwalifikowało się do pierwszej nagrody. W rozgrywce podwyższono przeszkody do 1 m. 60; w wyniku pierwszej rozgrywki „Faworyt" i „Gedymin" walczą dalej na wysokości 1 m. 70. Zwycięstwo odnosi rutynowany „Faworyt".

Udział brało: 6 koni francuskich, 1 węgierski i 12 polskich.

Nagrody wręczył minister spraw zagranicznych p. Zaleski.

Po rozgrywce tego pełnego powagi i ogólnego podniecenia konkursu, publiczność tłumnie pośpieszyła do przeszkód, z podziwem oglądając ich wysokość i szerokość, wyrażając głęboki podziw dla jeźdźców i koni, które je gładko pokonały.

Dzień czwarty konkursów, poraz pierwszy zaznaczył się bezapelacyjnem zwycięstwem konia francuskiego w konkursie międzynarodowym.

Program dnia obejmował serję krajową o nagrodę honorową „Miasta st. Warszawy“, 12 nagród pieniężnych na sumę ogólną 3000 złotych i pięć wstęg honorowych, tudzież serję międzynarodową o nagrodę honorową M. st. Warszawy, 8 nagród pieniężnych na sumę 4000 złotych i pięć wstęg honorowych.

W serji krajowej 13 przeszkód 1 m. 30 wysokich i około 4 m. szerokich, dystans 580 metrów, tempo 350 m. na minutę, norma czasu 1 m. 45 sek., handicap dla koni nagrodzonych według ustalonych w propozycjach zasad.

Konkurs niezwykle trudny. Parcours'u nie przebył nikt „czysto“. Ogółem brało udział około 110 koni. Do rozgrywki stanęło 4 konie, mając po cztery karne punkty.

Po wręczeniu nagród zwycięzcom konkursu krajowego, przez gen. dyw. Rydza-Śmigłego, rozpoczęła się serja międzynarodowa. Warunki: trzynaście identycznych przeszkód 1 m. 40 wysokich i około 4 m. 50 szerokich, tempo 350 m. na minutę, dystans 630 metrów przy normie czasu 1 m. 54 sek. Pod handicap I-szy podpadło: pięć koni polskich i jeden francuski, drugi handicap otrzymały dwa konie polskie, trzeci handicap — dwa konie polskie. Parcours przebywają bez błędu dwaj jeźdźcy: Francuz por. Batistelli na klaczy Tic-Tac i Polak por. Starnawski na Jeruzalu. Rozgrywka przyniosła zwycięstwo Francuzowi przy ponownym „czystem“ przebyciu pracours'u. Udział brało: koni francuskich osiem, węgierskich dziewięć, polskich dwadzieścia. Podkreślić należy dla usprawiedliwienia jeźdźców polskich, iż karne punkty otrzymały konie, na których zwycięstwo pewnie liczono na przeszkodach handicapowanych.

Konkurs myśliwski o nagrodę „Armji Polskiej“ ofiarowaną przez Marszałka Piłsudskiego podzielony na dwie serje krajową i międzynarodową, odbył się w wyjątkowo złych warunkach atmosferycznych (ulewny deszcz), co nie pozostało bez wpływu na teren, który rozmiękł, a w konsekwencji i na ogólne wyniki konkursu.

Serję krajową o nagrody honorowe szefa sztabu generalnego i szefa misji wojskowej francuskiej, tudzież o dwanaście nagród pieniężnych na sumę ogólną 3.000 złotych i pięć wstęg honorowych rozegrano na szesnastu przeszkodach 1 m. 30 wysokich i około 4 m. szerokich, przy tempie 400 metrów na minutę norma czasu 2 m. 2 0sek. na dystansie 850 metrów. Najlepszy czas dnia: 1 m. 41 i pół sek. Udział brało około 120 koni. Podczas konkursu zaszedł pierwszy poważniejszy wypadek: por.

Sulewski z 1 d. a. k. na double-barre zwinął się z koniem i doznał poważniejszych obrażeń. Pogotowie sanitarne funkcjonowało w tym wypadku bez zarzutu.

Warunki konkursu serji międzynarodowej uposażonej w nagrody honorowe marszałka Piłsudskiego i IIgo wiceministra spraw wojskowych oraz osiem nagród pieniężnych w wysokości 5000 złotych i pięć wstęg honorowych — były następujące: szesnaście przeszkód 1 m. 30 wysokich i około 5 m. szerokich, tempo 400 m. dystans 850 m. Udział bierze osiem koni francuskich, dwa węgierskie, jedenaście polskich z czego I-szy handicap otrzymało sześć koni polskich, jeden francuski; II-gi handicap — dwa konie polskie, jeden francuski; III-ci handicap — dwa konie polskie; IV-ty handicap — jeden koń polski (Faworyt).

Por. 2 p. uł. Szosland, dosiadając dwóch koni ustanawia w swoim rodzaju rekord, przechodząc z nadzwyczajną brawurą (w II-im handicapie) na obu koniach parcours bez błędu w fenomenalnym czasie 1 m. 57 sek. (Redgleed) i 2 m. 03 sek. (Alli), zdobywając pierwszą i drugą nagrodę w świetnym stylu.

Dzień szósty konkursów międzynarodowych był najbardziej interesującym i decydująco zaważył na klasyfikacji zespołów i jeźdźców biorących udział w konkursach warszawskich. Na trybunach i w lożach tłumy, mimo deszczu, — od kas tysiące osób odeszło, nie mogąc otrzymać biletów wejścia. O godzinie 18-ej fanfary ogłosiły przybycie Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Program dnia rozpoczął konkurs dla jeźdźców cywilnych o nagrodę honorową prezesa komitetu organizacyjnego i trzy wstęgi. Warunki: 10 przeszkód, wysokości około 1 m. 20 i około 3 m. 50 szerokości, tempo 350 m., dystans 700 m., norma czasu 2 minuty.

Konkurs ten wypadł słabo. Mianowano piętnaście koni, udział wzięło zaledwie trzech jeźdźców na sześciu koniach. Nikt z jeźdźców nie uzyskał „czystego“ parcours‘u.

Następny z kolei konkurs pań o nagrodę honorową korpusu dyplomatycznego i cztery wstęgi honorowe wypadł bardzo udatnie; osiemnaście pań dosiadało dwadzieścia siedem koni i brało przeszkody od 1 m. 10 wysokie, do 3 m. szerokie, przy tempie 300 m. na minutę, norma czasu 2 m. 20 sek. Dziewięć pań przeszło przez przeszkody bez błędu. Węgierka p. Eber

Malika, dosiadając dwóch koni na obu przeszła parcours bez punktów karnych, zdobywając w rozgrywce drugą nagrodę.

Szósty dzień zakończony został rozgrywką o najpoważniejszą nagrodę „Puhar Narodów“, ofiarowany przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Warunki konkursu: czternaście przeszkód 1 m. 40 wysokich i 4.50 szerokich, z tych jedna poczwórna, potężny bankiet odwrotnie skakany, zawierający 3 trudne kombinacje, nad szerokim rowem tripple barre 1 m. 30 wysoki i około 3 m. szeroki, oxery, bramki, stazzionaty, tempo 350 m., dystans 700 m., przy normie czasu 2 minuty. Teren rozmiękły i śliski, przeszkody podsypane piaskiem. Rozegranie konkursu na warunkach ogólnie przyjętych i znanych. Jako nowość wprowadzono tylko dodatkowe uposażenie najlepszych jeźdźców z każdego zespołu w nagrody indywidualne.

Do konkursu stanęły trzy zespoły reprezentacyjne: Francji, Węgier i Polski. Wyjątkowo zespół węgierski liczył 3 jeźdźców.

Pierwszy parcours dał następujące wyniki: 1) zespół francuski: por. Brau („Bayard“) 8 pkt. karnych, por. Batistelli („Tic-Tac“) 14 pkt., por. Foulongue (Valangerville“) 19 pkt., por. Roux („Obeissante“), zdyskwalifikowany — ogółem 41 punktów karnych, nie licząc jeźdźca z najgorszym wynikiem.

2) Zespół węgierski: tylko rtm. Perzel („Kedves“) przeszedł parcours z 16 punktami karnemi, ppłk. de Malanotti („Garaboncias“) i rtm. Binder („Adegato“) wycofani.

3) Zespół polski: por. Szosland „Redgleed“) 6 pkt. karnych, por. Starnawski („Jeruzal“) 8 pkt., mjr. Toczek („Fawోryt“) 14 pkt., rtm. Królikiewicz („Dream“) 16 punktów karnych ;ogółem, nie licząc ostatniego jeźdźca 28 punktów karnych.

Drugi parcours: 1) Zespół francuski — por. Battistelli — 0 punktów karnych, por. Foulongue Jacques 8 punktów karnych, por. Brau Albert 12 punktów karnych, por. Roux Jacques — wycofany.

2) Zespół węgierski — rtm. Binder 29 punktów karnych, ppłk. de Malanotti i rtm. Perzel wycofani.

3) Zespół polski — mjr. Toczek 4 punkty karne, por. Szosland 8 pkt., por. Starnawski 8, rtm. Królikiewicz 10 punktów karnych; ogółem 20 punktów karnych (ostatni jeździec nie wchodzi w rachubę).

W rezultacie pierwsze miejsce zajął zespół polski, mając 28 + 20 punktów karnych, razem 48 punktów karnych.

Panie, biorące udział w międzynarodowych zawodach konnych w r. 1927.

Drugie miejsce zajął zespół francuski przy 41 + 20 punktów karnych, razem 61 punktów karnych.

Trzecie miejsce zajął zespół węgierski.

Zespół polski ,otrzymał medale złote, zespół francuski medale srebrne, zespół węgierski medale bronzowe.

Indywidualne nagrody otrzymali: por. Battistelli nagrodę Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, rtm. Perzel nagrodę „Kurjera Warszawskiego", por. Szosland nagrodę komitetu organizacyjnego.

Nagrody wręczył osobiście Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

Siódmy dzień konkursów zawierał w programie aż cztery konkurencje: 1) konkurs myśliwski o nagrodę honorową „Warszawskiego związku jeździeckiego", 12 nagród pieniężnych, cztery wstęgi honorowe; 2) konkurs „Pocieszenia" w dwóch serjach krajowej i międzynarodowej, tudzież 3) konkurs progresywnej potęgi skoku o nagrodę pani Callon.

Ze względu na zwiększenie ilości przewidzianych pierwotnie konkursów, odłożono rozegranie konkursu „pocieszenia" (obie serje) na dzień następny.

W konkursie myśliwskim wzięło udział około 110 koni.

Warunki: piętnaście przeszkód 1 m. 20 wysokich i 4 m. szerokich, tempo 400 m. na minutę, dystans 750 m., norma czasu 2 m. 30 sek.

Najlepszy czas dnia 1 m. 59 sek.

Do zanotowania drugi z kolei nieszczęśliwy wypadek mjr. S. G. Pragłowskiego.

Konkurs progresywnej „Potęgi skoku", urządzony na podstawie propozycyj ofiarodawczyni nagrody, zawierał pięć przeszkód jednakowego typu: herda z nadstawionymi drągami na kolejnej wysokości: 1 m. 20, 1 m. 30, 1 m. 40, 1 m. 50, 1 m. 60.

Siedmiu jeźdźców przeszło parcours bez błędu. W kolejnej rozgrywce na jednej przeszkodzie, wysokości 1 m. 90 nagrodę zdobył ponownie „Faworyt", przy dwóch punktach karnych, drugie miejsce uzyskał „Hannibal" przy czterech punktach karnych.

Udział brało stosownie do propozycji po siedm koni z każdej narodowości, za wyjątkiem Węgrów, którzy zapisali jednego jeźdźca z dwoma końmi.

Konkurs „Pocieszenia“ w obu serjach rozegrany w dodatkowym dniu konkursów, wykazał znaczne przemęczenie zarówno koni jak i jeźdźców.

W międzynarodowej serji na 18 przeszkodach 1 m. 30 wysokich i 4 m. szerokich, przy tempie 350 m., dystans 700 m., norma czasu 2 m. 0.4 sek., przy sprzyjających warunkach atmosferycznych, przyjęło udział 16 koni polskich i 7 koni francuskich.

Jeźdźcy węgierscy udziału nie wzięli, z powodu wcześniejszego wyjazdu.

W rezultacie trzy pierwsze nagrody otrzymali Francuzi, dalszych dziesięć jeźdźcy polscy, wstęgi honorowe zdobyli trzej Polacy i jeden Francuz.

Pod handicap‘em znajdowało się trzy konie polskie i jeden francuski, (handicap I-szy), pięć koni polskich i jeden francuski, (handicap II-gi). W handicapie III i IV jeden koń polski, w handicapie V-tym „Redgleed“ mając 4 przeszkody podwyższone o 20 cm. (t. j. do 1,50 m.) i 1 rozszerzoną o 1 metr).

Do konkursu „Pocieszenia“ serji krajowej stanęło około 90 koni. Warunki: dwanaście przeszkód 1 m. 20 wysokości i 3 m. szerokości, dystans 700 m., norma czasu 2 m. 0,3 s. o 4 nagrody honorowe, 15 nagród pieniężnych i 7 wstęg honorowych. Żaden z jeźdźców nie uzyskał wyniku bez błędu.

Ze względu, iż w dniu tym odbywała się równocześnie pierwsza próba zawodów o mistrzowstwo armji, wielu jeźdźców zmuszonych było do wycofania się z konkursu.

Nagrodę honorową im. senatora Eryka Kurnatowskiego dla zespołu zagranicznego, który zdobędzie największą ilość pieniężnych nagród przyznano zespołowi francuskiemu, który zdobył nagrody pieniężne w sumie 2750 zł., co wypada przeciętnie na jednego jeźdźca zł. 687 gr. 50.

Taki naogół przebieg miały międzynarodowe konkursy hippiczne pierwsze w Polsce.

Podamy w krótkich słowach charakterystykę objektywną jeźdźców zagranicznych, tudzież naszych jeźdźców, reprezentacyjnych i występujących indywidualnie.

Zespół francuski wykazał dużo obycia sportowego i zdrowego stosunku do powodzenia i niepowodzenia.

Materjał koński zespół francuski pokazał bardzo dobry: anglo-arabów, lub anglo-normanów, krajowego chowu.

Francję reprezentował zespół w osobach poruczników ka-

walerji: Batistilli'ego Roberta, Roux Jacques'a, de Foulongue Brau Alberta. Trzech pierwszych oficerów reprezentowało już niejednokrotnie barwy francuskie na torach międzynarodowych: por. de Foulongue brał z powodzeniem udział w konkursach amerykańskich w czasie pobytu tamże naszego zespołu, osiągając kilka poważnych sukcesów, por. Roux zajmował często czołowe miejsca w konkursach nicejskich, por. Batistelli, osiągnął bardzo wiele pierwszorzędnych sukcesów, występując w zespole reprezentacyjnym francuskim na wielu konkursach zagranicą i we Francji, zdobywając wielką nagrodę Paryża. Mniej znany natomiast dla nas jedynie por. Brau.

Wszelkie zatem wersje, jakoby Francuzi wysłali „słabszą ekipę", należy przekreślić. Nie mogli, rzecz oczywista, przysłać najlepszego pełnego składu, mając jednocześnie obowiązek reprezentowania swych barw w Londynie, w Sewilli, w Rzymie i innych miastach, lecz musieli bardzo ostrożnie i umiejętnie najlepszych jeźdźców posegregować i rozdzielić, a wiemy z doświadczenia, iż ambicje Francuzów w sporcie konnym sięgają bardzo daleko.

Najlepszym jeźdźcem zespołu okazał się por. Batistelli, na swej doskonałej klaczy „Tic-Tac", zdobywając na tym koniu (tylko) w każdym konkursie nagrodę, w tem dwie pierwsze. Drugim z kolei był por. de Foulongue na równie świetnym „Valangerville", na trzeciem miejscu postawić należy por. Brau. Por. Roux nie miał szczęścia.

O samej metodzie jazdy francuskiej wiele już mówiono i napisano. Wszyscy jeźdźcy zespołu reprezentowali ją w sposób mniej lub więcej dodatni.

Koń i jeździec nie zawsze zupełnie się rozumieją, a często klasa konia bierze górę nad klasą i wolą jeźdźca; skutkiem tych nieporozumień—częste wypadki rozłączenia się jeźdźca z koniem, zwłaszcza gdy koń przed nieznaną mu przeszkodą, lub nie rozliczywszy należycie, skoku odmawiał.

Jazdy na przeszkody na munsztukach, przy pomocy długich wodzy i długich strzemion jeszcze nie zaniechano. Podobno ma nastąpić zasadnicza w tym kierunku zmiana w najbliższym czasie.

Wszyscy natomiast jeżdżą śmiało, z sercem, ambicją, poczuciem solidarności i szczerej koleżeńskości wewnątrz własnego zespołu.

Węgry reprezentowali: ppłk. de Malanotti Ludwik, rtm.

Binder Otto, rtm. Perzel Aladar, rtm. Kanya Antoni, najlepsi jeźdźcy węgierscy występujący po raz pierwszy po wojnie jako oficjalny zespół na międzynarodowych konkursach. Najlepsze wyniki osiągnął rtm. Perzel. Dla ogólnej charakterystyki jeźdźców węgierskich, podkreślić należy, iż ppłk. Malanotti jeździ od roku 1904 i brał nagrody na torach we Wrocławiu, Berlinie, Wiedniu, Luxemburgu i Budapeszcie, rtm. Kanya wygrał w roku 1906 międzynarodowe militari w Budapeszcie, a w konkursie hippicznym zajął drugie miejsce, rtm. Binder był kilka lat z rzędu mistrzem Węgier w steeple-chassach.

Jak już z tego krótkiego resumé wynika, jeźdźcy węgierscy w konkursach hippicznych nowoczesnych udziału nie brali, a odnosili sukcesy w różnych formach wyścigów konnych. System też jazdy wyścigowej (krótkie wodze, stanie w strzemionach, wysyłanie konia, najeżdżanie przeszkód, jazda bez bata i ostróg, nie opanowanie krętych parcours'ów i t. p.) usiłowali, przenieść na jazdę konkursową.

Rozporządzając świetnym materjałem końskim, nie mogli się dostosować nawet do poziomu innych jeźdźców, mimo zachwycającej brawury, wyjątkowej ambicji i energji. Nie mając dostatecznej rutyny w metodzie jazdy i przygotowaniu konia po kilku próbach przekonali się, iż na powodzenie liczyć nie mogą. W przyszłości jednak okazać się mogą poważnymi konkurentami, zwłaszcza gdy otrzymają metodę, chociażby drogą przejścia przez Pinerollo, czy też nasz Grudziądz. Zamiar ten na każdym kroku przejawiali, koni im nie brak, a chęć nauczenia się góruje nad wszelkiemi ambicjami osobistemi i w tem może przewyższają nie tylko Francuzów, ale wielu naszych jeźdźców.

Konie zespołu węgierskiego bardzo dobre. Nie były one określonego typu, bo tylko część ich pochodziła z Węgier, a reszta to importy.

Wśród tych importowanych zwracał na siebie uwagę dereszowaty wałach „Garaboncia's", należący do ppułk. Malanotti. Koń ten pod nazwą „Nowello", pod kapitanem włoskiej kawalerji Formigli'm w 1923 r. wygrał „Grand Prix de la Ville de Nice", a w zeszłym roku pod tymże jeźdźcem i również w Nicei pierwszą nagrodę i puhar księżny d'Aosta. Potem sprzedany został ppor. Miville do Szwajcarji i dopiero teraz trafił do rąk węgierskich.

Zespół reprezentacyjny polski obok nazwisk znanych już z sukcesów odniesionych zagranicą składał się z kilku jeźdźców „nowych“, którzy w zupełności potwierdzili, iż na zaufanie zasługują.

Wszyscy jeźdźcy odznaczają się jednolitością systemu jazdy, stylu, (który jednak otrzymuje zawsze pewien odrębny polot, zależnie od indywidualności jeźdźca), pewnością w prowadzeniu konia, wyrobieniem fizycznem i przygotowaniem jeźdźca i konia, temperamentem, brawurą, energją i ambicją. Jeźdźców zagranicznych, którzy brali udział w warszawskich konkursach przewyższają o dobrą klasę.

Połączenie konkursów krajowych z międzynarodowemi ściągnęło do Warszawy znaczną ilość naszych oficerów... z końmi i bez. W pierwszym konkursie „Otwarcia“ figurowało w programie 173 konie.

Liczba u nas niebywała.

Dobry to znak, świadczący o rozwijającem się dążeniu do tego sportu.

Poziom przygotowania i klasy jeźdźców i koni do poważnych zawodów, jakiemi winny być zawody stołeczne u większości startujących, nie był jednak odpowiedni.

Przy planowaniu i ustawianiu parcours‘ów nie był przyjmowany pod uwagę ten mniej odpowiedni materjał, i krajowe konkursy mogły wydawać się czasami trudniejszemi od międzynarodowych.

Było to robione zupełnie celowo, by nie obniżać wartości zawodów i nie dawać możności, chociażby wypadkowo, zdobywać słabszym, a tem samem utrwalać ich w przekonaniu, że zrobili ze sobą i z końmi wszystko, co się należało, stało by się to zgubnem dla naszego jeździectwa.

Zasadą parcours‘ów były: wymagana umiejętność skakania w tempie conajmniej 350 m. na minutę (zbyt łagodne dla tak dobrego toru), dobre opanowanie koni pod względem szybkiego regulowania chodów, wyrobienie w koniach zwrotności w żądanem tempie, wypracowanie techniki skoku na przeszkodach najrozmaitszych profilów.

Jeźdźców biorących udział w serjach krajowych, którzy w liczbie około 150 stawili się w Warszawie, podzielić można zasadniczo na trzy grupy. Do grupy pierwszej zaliczamy jeźdźców, rozporządzających materjałem końskim, którzy po drob-

nych weryfikacjach dosiadu i po otrzymaniu racjonalnej metody pracy, mogą dorównać w zupełności naszym jeźdźcom reprezentacyjnym.

Druga grupa to jeźdźcy z dużym talentem, strannie wypracowani, posiadający wszystkie zalety osobiste jeźdźca, lecz brak im jeszcze rutyny, a nadewszystko koni przygotowanych jakościowo i technicznie do konkursów ciężkich w warunkach żądanych w roku bieżącym w Warszawie.

Pozostali jeźdźcy i konie wymagają jeszcze wiele pracy nad sobą i końmi, a nadewszystko kierunku ze strony poważnych instruktorów. Zbyt wiele zaryzykowali, usiłując współzawodniczyć z jeźdźcami przewyższającymi ich klasą jazdy, koni i rutyny.

Symptomem pomyślnego rozwoju u nas sportu hippicznego był bardzo znaczny udział pań i panów cywilnych.

O żadnej z amazonek naszych nie można powiedzieć, iż wyróżniła się specjalnemi zaletami jeźdźca. Niewątpliwie błysnęły pewne talenty, wymagają one jednak wytrwałego i mozolnego kształtowania się pod okiem wprawnych instruktorów.

Ogólnie biorąc przeważa wśród pań nad metodą brawura, spowodowana wygórowaną zwykle ambicją osobistą i poparta wyborowym materjałem końskim, oddanym do dyspozycji większej części amazonek.

Nieliczne tylko amazonki wykazały pewien zasób techniki w opanowaniu konia i prowadzenia go na przeszkody.

Konie, które dosiadały panie podzielić można ogólnie na dwie grupy, t. j. konie pierwszej jakości, wśród których nie brakło zwycięzców na torach międzynarodowych, i konie przeciętne skoczki, względnie rozpoczynające dopiero swą karjerę konkursową.

Jeźdźcy cywilni obojga płci, przy obecnych warunkach, dopiero zaczynających sprzyjać uprawianiu tak kosztownego sportu, — to cenny dla nas nabytek.

Pod tym względem mamy dobre horoskopy, bo i wśród publiczności, stosunkowo obojętnej dotychczas, coś się poruszyło, bo nietylko stale trybuny łazienkowskie były przepełnione (obliczone na 5.000 widzów), ale od kas z braku miejsc, odchodziły codzień tysiące.

Tak było w dni słoneczne... tak było i w słoty.

Widzowie zaś mieli możność dokładnie orjentować się w każdym szczególe zawodów zapomocą przejrzyście drukowanych programów, ujętych w wytworną szatę, tablicę informacyjną i megafonem, podającym każdy wynik, zmianę lub nagłe zarządzenie.

Powracając do omówienia całokształtu tej olbrzymiej w rozmiarach imprezy, jaką były konkursy międzynarodowe, niepodobna nie wspomnieć o publiczności stołecznej, która spędzając długie godziny, bez względu na pogodę (przy zawsze wykupionym komplecie), na posterunkach obserwacyjnych, śledząc z zainteresowaniem przebieg parcoursów, dowiodła dużego wyrobienia sportowego, bez cienia ukrytego choćby szowinizmu, traktując przytem wszystkich jeźdźców bez różnicy narodowości. Zdenerwowanie ogarnęło tylko wówczas wszystkich na chwilę, gdy chodziło o obronę flagi państwowej na maszcie w konkursie o „puhar narodów". Wspominamy o tem dlatego tylko, aby uprzytomnić sobie, iż pod tym względem stanęliśmy wyżej od publiczności zagranicznej, a dorównaliśmy Ameryce.

Prasie polskiej należy się uznanie za ułatwienie akcji przygotowawczej przez odpowiednią propagandę i celową reklamę. Nie o reklamę „handlową" tu chodziło, gdyż businessu komitet, który słusznie przewidywał odpowiednie zainteresowanie się publiczności konkursami, nie potrzebował uprawiać.

Pod względem nagród pieniężnych i honorowych wszystkie konkursy były wysoko uposażone i ogólną swoją wartością raczej przewyższały inne międzynarodowe zawody.

Zupełną nowością dla naszych gości były warunki nagrody wędrownej, ofiarowanej przez senatora Eryka Kurnatowskiego.

Wygrywa ją zespół cudzoziemski, który we wszystkich konkursach danego meetingu zdobędzie największą sumę nagród pieniężnych.

W tym roku otrzymali ją Francuzi.

W końcu należy zaznaczyć, że przypatrując się jeździe naszych gości nie trudno było zauważyć, iż pod koniec zawodów nietylko zaczęli opanowywać wymagania, stawiane przez techniczne urządzanie parcours'ów — lecz w wielu fragmentach ich jazdy dawało się zauważyć pewne zewnętrzne podobieństwo do naszych sposobów traktowania prowadzenia koni i dosiadu.

Jest to przestroga, że nasze sposoby jazdy, którym zawdzięczamy obecne powodzenie, prędzej czy później będą nietylko polskim patentem.

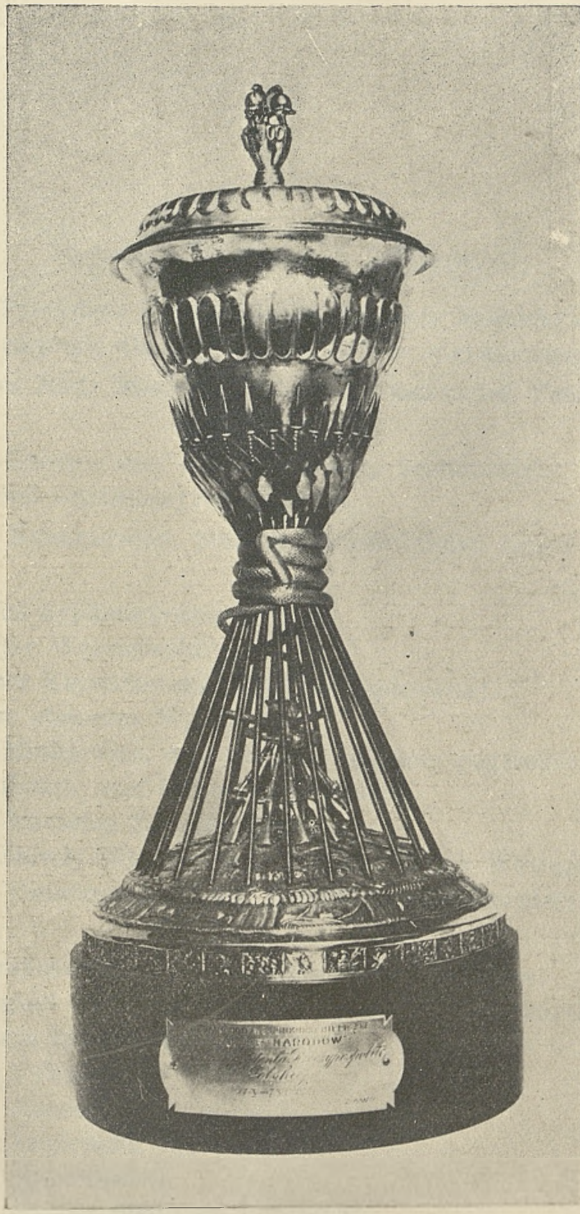
Współzawodnictwo wówczas oprze się tylko na zdolnościach jeźdźców i wartości materjału końskiego.

Nad tem trzeba już teraz poważnie zastanowić się i przedewszystkiem zaopatrywać się w stosowne konie.

Ten ostatni wniosek nie jest mniej dla nas ważnym, niż powodzenie pierwszych naszych Międzynarodowych Konkursów Hippicznych.

Pałac Łazienkowski i park, w którym znajduje się tor konkursowy Towarzystwa Międzynarodowych i krajowych zawodów konnych.

Puhar Narodów

zdobyty w roku 1927 przez zespół polski w składzie:

mjr. Toczek

rotm. Królikiewicz

por. Starnawski.

por. Szosland.

Nagrody honorowe ofiarowali:

Pan Prezydent Rzeczypospolitej Ignacy Mościcki — Puhar narodów i nagrodę dla najlepszego jeźdźca zagranicznego.

Prezes Rady Ministrów pierwszy marszałek Polski Józef Piłsudski.

Gen. Charpy, szef wojskowej misji francuskiej.

Komitet organizacyjny M. K. H.

Gen. Konarzewski, pierwszy wiceminister spraw wojskowych.

Korpus dyplomatyczny.

„Kurjer Warszawski".

Senator Kurnatowski (Nagroda wędrowna).

Miasto stołeczne Warszawa.

Gen. Minkiewicz, d-ca korpusu ochrony pogranicza.

Gen. Piskor, szef sztabu generalnego.

Rada Naczelna Związku Ziemian.

Gen. Sławoj-Składkowski, Minister Spraw Wewnętrznych.

Gen. Tokarzewski, Szef Departamentu kawalerji M. S. Wojsk.

Towarzystwo Zachęty do hodowli koni w Polsce.

P. August Zalewski, Minister Spraw Zagranicznych.

P. Marja Zandbank.

Firma Cybulski.

„ **Lassota.**

„ **Łopieński.**

„ **Kazimierski.**

„ **Spółka Siodlarzy i Rymarzy.**

„ **Wabia-Wabiński.**

Szczegółowe wyniki konkursów krajowych w Polsce.

27.V, 30.V, 3.VI, 4.VI, 7.VI, 7.VII i 8.VI 1927 r.

L. p.	Stopień i przydział	Nazwisko i imię	Nazwa konia sklasyfikowanego	Ilość ogólna nagród zdobytych przez jeźdźca	Suma ogólna wygranych kwot pieniężnych	Ilość koni zapisanych przez jeźdźca
1	por. 5 d. a. k.	Biliński Wojc.	Faworytka	6	666·66	3
			Lord	—	—	—
			Florek	—	—	—
2	por. 15 p. uł.	Bobiński Wład.	Faskawy	2 (w tem 1 nagr. druga)	433·33	2
3	por. 15 p. uł.	Bujalski Jerzy	Młynarz	1	83·33	1
4	kpt 7 d. a. k.	Bylczyński K.	Bohun	7 (w tem 1 nagr. druga)	1037·50	3
			Norma	—	—	—
5	rtm. 1. p. szw.	Calewski Wac.	Klaudjusz	1	11·12	1
6	rtm. 23 p. uł.	Chojecki Edm.	Kora	1 (nagr. II)	—	2
7	por. 15 p. uł.	Dąmbski Wac.	Tamara	1	11·12	1
8	por. 1 p. szw.	Deżakowski P.	Senta	1	11·12	1
9	rtm. 1 p. uł.	Kopeć Feliks	Gamratka	1	83·33	3
10	rtm. 2 p. szw.	Koźmiński Tad.	Lump	1	21·87	2
11	ppor. 17 p. uł.	Kobjaszwili Sz.	Jodła	4	75·00	1
12	por. 17 p. uł.	Majewski Jerzy	Cyklon	1	112.50	2
13	mjr. 8 p. s. k.	Maciejowski Wł.	Ład	1	25.00	1
14	rtm. 17 p. uł.	Mitraszewski M.	Chewin Ducke	4	141.87	3
			Nimfa	—	—	—
15	mjr. 1 p. s. k.	Matysiak Jan	Farys	1	11.12	1
16	por. 11 p. uł.	Mosiński Stefan	Łucja	1	250.00	1
17	por. O.S. K.	Małochleb Kaz.	Eugenja	2	100.00	2
			Łomosów	—	—	
18	por. K. O. P.	Meissner Ludw.	Jaszcz	1	W	3
19	por. O. S. K.	Najnert Józef	Vermeil	3	425.00	3
			Omen	—	—	—
20	por. 2 p. uł.	Olędzki Wiktor	Mimi	8 (w tem 1 nagr. I-sza)	1038.19	5
			Lach	—	—	—
			Fokstrott	—	—	—
			Nicea	—	—	—
			Laszka	—	—	—
21	por. 10 p. uł.	Paszkowsk. Ant.	Misjonarz	2	358.33	1
22	mjr. S. G.	Pragłowski Al.	Łuszer	1	—	2

L. p.	Stopień i przydział	Nazwisko i imię	Nazwa konia sklasyfikowanego	Ilość ogólna nagród zdobytych przez jeźdźca	Suma ogólna wygranych kwot pieniężnych	Ilość koni zapisanych przez jeźdźca
23	rtm. 15 p. uł.	Peretjatkowicz B.	Zawierucha	1	—	2
24	por. 23 p. uł.	Pietraszko	Ibis	1	250·00	1
25	rtm. 3 p. szw.	Bukraba Stan.	Nana	2	100·00	2
26	por. 25 p. uł.	Rojcewicz Hen.	Black Boy	3	325·00	2
27	por. art. k.	Rutkowski Win.	Gidran	4	36·11	1
28	por. szw.pion.	Rolbiecki Stan.	Łajdak	1	112·50	1
29	por. 16 p. uł.	Skupiński Stef.	Naczelnik	2 (w tem 1 nagroda I-sza)	583·33	4
30	por. 2 p. uł.	Szosland Kaz.	Fagas	4 (w tem 1 nagroda II-ga)	700·00	3
			Morinus	—	—	—
31	por. 2 d. a k.	Sałęga Jan	Ład	3	458·33	3
			Libawa	—	—	—
32	por. 11 d. a. k.	Szilagyi Józef	Mylord	2 (w tem 1 nagr. I-sza)	521·87	2
33	por. 1 d. a. k.	Święcicki Bohd.	Moloch	2	350·00	2
			Dogue	—	—	—
34	por. 5 p. uł.	Sroczyński Jan	Hydra	4 (w tem 1 nagr. druga)	375·00	2
			Lutnia	—	—	—
35	por. 25 p. u.	Szeloch Adam	Huragan	1 (I nagr.)	400·00	2
36	mjr. 10 d. a. k.	Toczek Michał	Barykada	3	571·87	4
			Herkules	—	—	—
			Fokstrott	—	—	—
37	rtm. 8 p. uł.	Trenkwald Józef	Lwipazur	4	222·22	2
			Igumen	—	—	—
38	por. 1 p. szw.	Trebert Aleks.	Kazbek	2	161·11	2
			Lady	—	—	—
39	por. 26 p. uł.	Tuchołka	Grabina	1	50·00	2
40	por. 11 p. uł.	Zaleski Kazim.	Zorza	2	162·00	1
41	ppor. 1 p. szw.	Zieliński Gust.	Łysek	1	W	4
42	por. 15 p. ul.	Zgorzelski Wł.	Jatagan	4	900·00	4
			Niedźwiedź.	—	—	—
			Clarissima	—	—	—
			Ładna	—	—	—
43	por. 11 p. uł.	Zbierzchowski J.	Jean	1	50.00	2
44	rtm. 11 p. uł.	Wieczorkiewicz	Łycharo	1	75·00	2
45	ppor. 17 p. uł.	Tuski Maksym.	Neoś	1	50·00	2

W każdym konkursie brało udział przeciętnie 180 koni, z wyjątkiem konkursu № 4 (konkurs parami=18 par.) i konkurs № 11 pocieszenia (110 koni)

Szczegółowe wyniki konkursów międzynarodowych w Polsce.

27.V, 30.V, 1.VI, 3.V, 4.VI, 6.VI, 7.VI i 8.VI 1927 r.

Narodowoc	L. p.	Stopień	Nazwisko i imię	Nazwa konia	Nr. 2			Suma ogól na nagród i sum pienięż-nych
						II	III	
FRANCJA	1	por. Sztab depôt kaw. Gueret	Battistelli Robert [7])	Tic-Tac	1 1*	1 1*	—	8/2350·—
				Milan	—	—	—	0
				Laitue	—	—	--	0
	2	por. 2 p. huzarów	Brau Albert	Bayard	—	—	—	4/337·50
				Manitoba	—	—	—	0
				Quadrille	—	—	—	2/837·50
	3	por. 15 p. strz. kon.	de Foulongue Jacques	Valangerville	—	—	21*	7/1216·66
				Kid	—	—	—	0
	4	por. 6 p. drag.	Roux Jacques	Obeissante	—	—	—	4/200·—
				Pentapole	—	—	—	0
				Lay	—	—	—	0
				Meprise	—	—	--	0
WĘGRY	1	ppłk. kawal.	de Malanotti L.	Garaboncias [2])	—	—	—	0
				Adegato [3])	—	—	—	0
	2	rotm. kawal.	Binder Otto	Gergelyviteź	—	—	—	0
				Erdö	—	—	—	0
	3	rotm. kawal.	Perzel Alladar [6])	Kedves	—	—	1*	4/275
				Buttykos	—	—	—	0
	4	romt. kawal.	Kánya Antonie	Enekes	—	—	—	0
				Gólya	—	—		0
POLSKA	1	mjr. 10 d. a. k.	Toczek Michał	Faworyt	2	—	3*	8/2975·—
				Hamlet	—	—	—	4/0
	2	mjr. 2 p. szw	Dobrzański Henr.	Anda	1	—	—	1/1000·—
				Fakir	—	—	—	0
	3	rtm. 2 p. szw.	Antoniewicz M.	Banzaj	—	—	1	5/1091·66·
				Jowisz	—	1	—	5/1150·—
	4	rtm. 1 p. szw.	Dziadulski Zdz.	Master Joe	—	—	--	0
				Jacek	—	—	—	0
	5	por. 15 p. szw.	Gzowski Kazim.	Jaskrawy	—	—	1*	6/1029·16
				Mars	—	—	—	1/150·—
	6	rtm. 1 p. szw.	Królikiewicz Ad.	Dream	1	1	1 1*	6/1850·—
				Powder Puff	—	—	1*	3/637 50
	7	rtm. 9 p. strz. k.	Lewicki Wilh.	Mira	—	—	1*	6/1254·16
				Olaf	—	—	1*	2/516·66·
	8	por. 16 p. uł.	Pleczyński Bol.	Gedymin	—	1	—	3/700·—
				Halinka	—	1	—	3 0
	9	rtm. 6 p. uł.	Suski Kazimierz	Zefer	1	—	—	4/1575·—
				Generał	—	—	—	0
	10	por. 11 p. uł.	Święcicki Ksaw.	Gigant	—	—	—	2/0
				Kochaś	—	—	—	3/316·66
	11	por. 2 p. uł.	Szosland Kazim. [5])	Redgleed	1 1*	1 1*	—	7/2737·50·
				Alli	—	1	—	3/1375·—
	12	por. 20 p. uł.	Starnawski Stef.	Jeruzal	1	2	1	6/27·50—
				Hannibal	—	—	—	3/325

UWAGI. [1]) Cyfry oznaczone * = nagrody podzielone. [2]) Koń „Garaboncias" dawny „Novello" własność kpt. wł. Formiglii, zdobywca licznych 1-szych nagród na konkursach międzynarodowych, kupiony przez Węgrów [3]) „Adegato" w Konkursie o Puhar Narodów był posiadany przez rtm. Bindera. [4]) Licznik zawiera ilość ogólną nagród, mianownik — sumę pieniężną. [5]) [6]) [7]) Jeźdzcy oznaczeni punktami 5, 6 i 7 otrzymali nagrody indywidualne w zawodach o „Puhar Narodów".

KONKURS MIĘDZYNARODOWY PAŃ

(nagroda korpusu dyplomatycznego).

p. Dembińska Janina (Polska) koń „Bohun“ 1. nagroda.
p. Eber Málika (Węgry) koń „Boganes“ 2. nagroda.
p. Knollowa Janina (Polska) koń „Witeź“ 3. nagroda.
p. Harlandowa Wanda (Polska) koń „Gabryś“ wstęga honorowa.
p. Mieczkowska Helena (Polska) koń „Dolly II“ wstęga honorowa.
p. Skarżyńska Adela (Polska) koń „Morinus“ wstęga honorowa.
p. Zwierzchowska Marja (Polska) koń „Narcyz“ wstęga honorowa.

KONKURS MIĘDZYNARODOWY PANóW

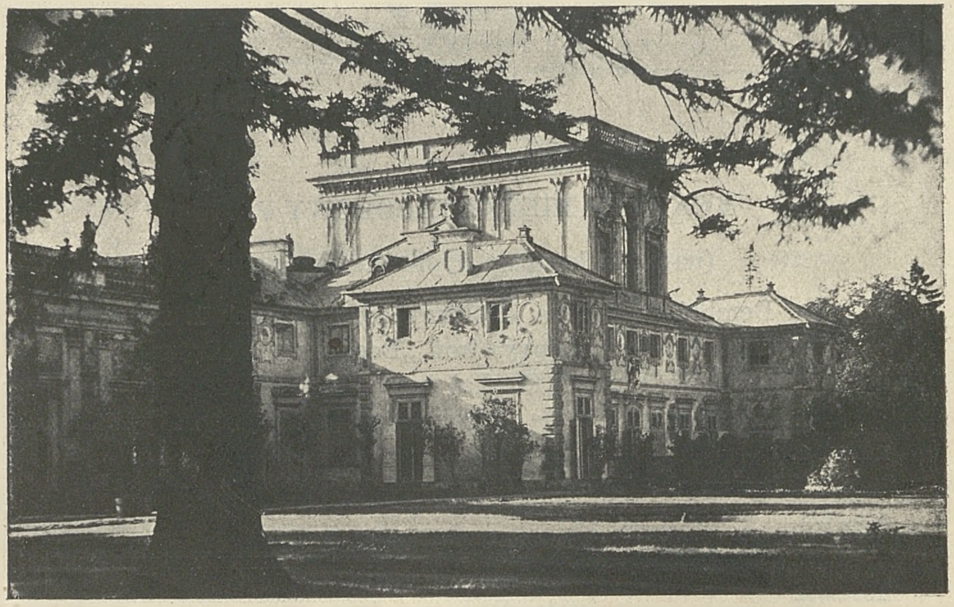
(nagroda Prezesa Komitetu Organizacyjnego).

p. Krzeczunowicz Leon, koń „Haubica“ — 1. nagroda.
p. Rowton, koń „Toast“ — wstęga honorowa.
p. Dąmbski, koń „Senator Cato“ — wstęga honorowa.
p. Dąmbski, koń „Fakir“ — wstęga honorowa.

WYNIKI KONKURSU PARAMI

(nagroda honorowa JWPani Zandbangowej).

p. Jurgielewiczowa rtm. Królikiewicz I nagroda.
p. Skarżyńska Adela por. Szosland — II nagroda.
księżna Sapieżyna por. Rojcewicz — III nagroda.
p. Błociszewska por. Zgorzelski — IV nagroda.
p. Chodkiewiczówna por. Olędzki — V nagroda.
p. Błociszewska por. Najnert — wstęga honorowa.
p. Dembińska kpt. Bylczyński — wstęga honorowa.

Pałac Wilanowski, gdzie zakończył się bieg myśliwski, urządzony przez Towarzystwo w dniu św. Huberta.

Bieg myśliwski w dniu św. Huberta.

W myśl przyjętych w sporcie konnym tradycyj towarzystwo uczciło dzień św. Huberta, organizując pierwszy bieg myśliwski za miastem na polach między Służewcem a Wilanowem.

Bieg ten ze względu na łatwe stosunkowo warunki zgromadził bardzo znaczną ilość jeźdźców, w tem 12 amazonek i kilkanaście czerwonych fraków. W pokaźnej liczbie pospieszyli na start, również chwilowo goszczący w stolicy oficerowie armij zagranicznych: amerykańskiej, estońskiej, francuskiej i łotewskiej.

Jako master prowadził bieg bardzo zręcznie rtm. 2 p. ułanów Piotrowski Witold, roli kontrmastra podjął się wiceprezes towarzystwa płk. S. G. Korytowski Adam.

Meet oznaczono przy st. kol. wąskotorowej Służewiec, dokąd wszyscy jeźdźcy udali się wspólnie, specjalnie w tym celu zamówionym pociągiem. Konie odpowiednio wcześnie zgrupowane dzięki uprzejmości komendanta Wyższej Szkoły Wojennej, odprowadzone na miejsce zbiórki, oczekiwały przybycia dosiadających je jeźdźców.

Dzień zimny i dżdżysty.

O godz. 13.30 na sygnał myśliwski trąbką, master daje znak ręką i rusza z miejsca. W odległości 80 — 100 kroków grupują się dowolnie jeźdzcy.

Trasa biegu długości około 12 klm. prowadzi przez pola Służewskie — lasy Kabackie — park Natoliński. Przebieg urozmaica 10 naturalnych przeszkód różnej wysokości i 1 „zjazd“.

Przeszkody nietrudne zachęcają swemi rozmiarami wszystkich do skoku, tembardziej, iż prawie nie można ich ominąć, gdyż są dostatecznie długie, by wszystkim skok umożliwić.

Wszyscy uczestnicy przybywają do mety, nawet ci nieliczni, którzy nie mieli w przebywaniu tych przeszkód wyraźnego szczęścia.

Po przybyciu ostatniej obowiązkowej dla wszystkich przeszkody, Halali odbyło się na polach vis à vis st. kol. Wilanowskiej, gdzie ukrytego pod drzewem lisa dopadł kpt. S. G. Tokarz Tadeusz, któremu jako nagroda przypadła kita lisia, okuta w srebro z stosownym napisem.

Mimo dżdżysty i chłodny dzień liczne grono sportsmanów z gen. Dreszerem na czele oczekiwało na finish biegu.

Po skończonym biegu, odbyło się w Wilanowie śniadanie myśliwskie, podczas którego przy dźwiękach jazzbandu tańczono w miłym nastroju aż do zmroku. Wszyscy uczestnicy biegu i obecni goście otrzymali pamiątkowe podkowy.

Cała impreza nosiła charakter sportowo-towarzyski, stanowiąc równocześnie odpowiednią propagandę sportu konnego wśród szerszych sfer cywilnych i wojskowych.

Warunki biegu św. Huberta w r. 1927 były bardzo łatwe, niemniej przebycie 12 klm. w terenie skutkiem deszczu rozmiękłym i ciężkim, wymagało pewnego wysiłku ze strony jeźdźców i koni.

Aby dać możność przygotowania się szerszym kołom miłośników sportu konnego do uczczenia św. Huberta w roku 1928, Towarzystwo międzynarodowych i krajowych zawodów konnych w Polsce, zamierza zorganizować szereg biegów przy stopniowem zwiększaniu wymagań i warunków dążąc do jaknajszerszej popularyzacji tego szlachetnego sportu.

Przyjęcie ekipy polskiej po powrocie jej z Ameryki.

Przybycie zwycięskiej ekipy w konkursach amerykańskich w r 1927 do stolicy.

Pragnąc uczcić doskonałe zwycięstwo naszej reprezentacyjnej ekipy w konkursach amerykańskich w Madison Square Garden w 1927 r., Towarzystwo przyjęło na siebie obowiązek zorganizowania przyjęcia powracających do stolicy jeźdzców: Ppłk. Rómmla, rtm. Antoniewicza i por. Starnawskiego w sposób jaknajbardziej odpowiadający świetnym wyczynom naszych kawalerzystów.

Pierwotny na szeroką skalę zakrojony program nie mógł być doprowadzony do końca z powodu przedwczesnego wyjazdu części ekipy do Anglji po zakup koni.

W dniu więc 30 listopada zrealizowano tylko część programu, witając jeźdźców na Dworcu Głównym. W powitaniu tem wzięli udział wszyscy niemal obecni w Warszawie członkowie Towarzystwa, liczni przedstawiciele kół sportowych, związku związków sportowych, komitetu olimpijskiego, prasy krajowej i zagranicznej, wojska i tłumy publiczności. Do przybyłych przemówił

gen. Tokarzewski, Szef. Departamentu Kawalerji oraz Gen. Rómmel, jako najstarszy z obecnych na dworcu kawalerzystów. Panie z sekcji jeździeckiej Stowarzyszenia „Rodzina Wojskowa" witały zwycięzców kwiatami.

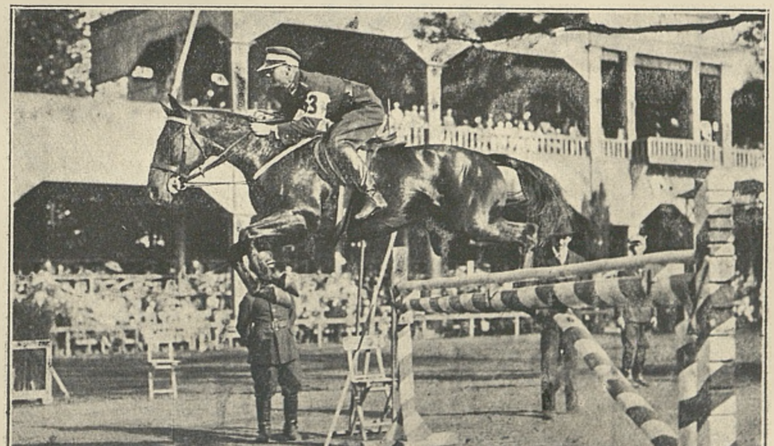
Wieczorem odbył się w salonach Kasyna Sztabu Generalnego obiad, w którym wzięli udział jako gospodarze członkowie zarządu Towarzystwa, w charakterze gości, minister pełnomocny Stanów Zjednoczonych STETSON, zwycięscy jeźdzcy, oraz przedstawiciele sfer towarzyskich i sportowych stolicy.

W imieniu nieobecnego prezesa towarzystwa hr. Aleksander Dzieduszycki wręczył każdemu z uczestników ekipy szczerozłote medale pamiątkowe, jako dowód uznania za tak nadzwyczajne wyczyny na polu sportu konnego. Wykonania tych medali podjął się bezinteresownie p. Wabia-Wabiński.

Stosowne przemówienia wygłosili: hr. Dzieduszycki imieniem T-wa, gen. Rómmel, Ppłk. S. G. Machalski, prezes Zw. Dziennikarzy sportowych p. Sikorski i rtm. Piotrowski. Odpowiadał imieniem jeźdzców ppłk. Rómmel.

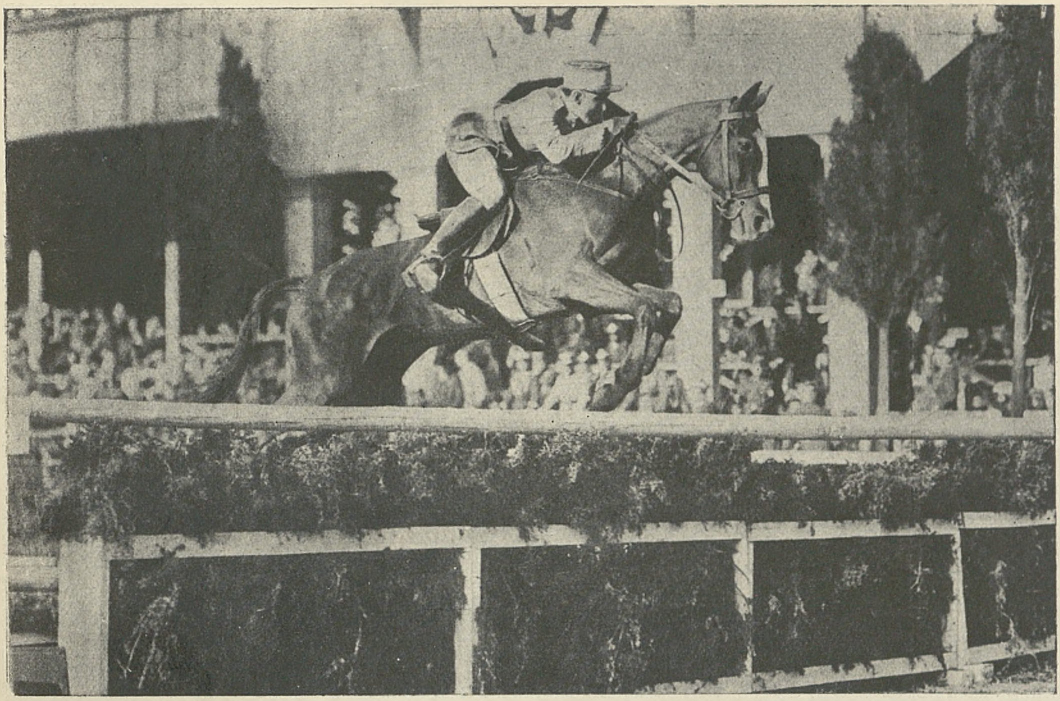
W dniu 4.XII o godz. 12-ej w sali T-wa higienicznego rtm. Antoniewicz wygłosił bardzo interesujący odczyt na temat: „Druga wyprawa polskich jeźdźców za Ocean".

Towarzystwo przekazało całkowitą organizację i dochód z odczytu Komitetowi olimpijskiemu.

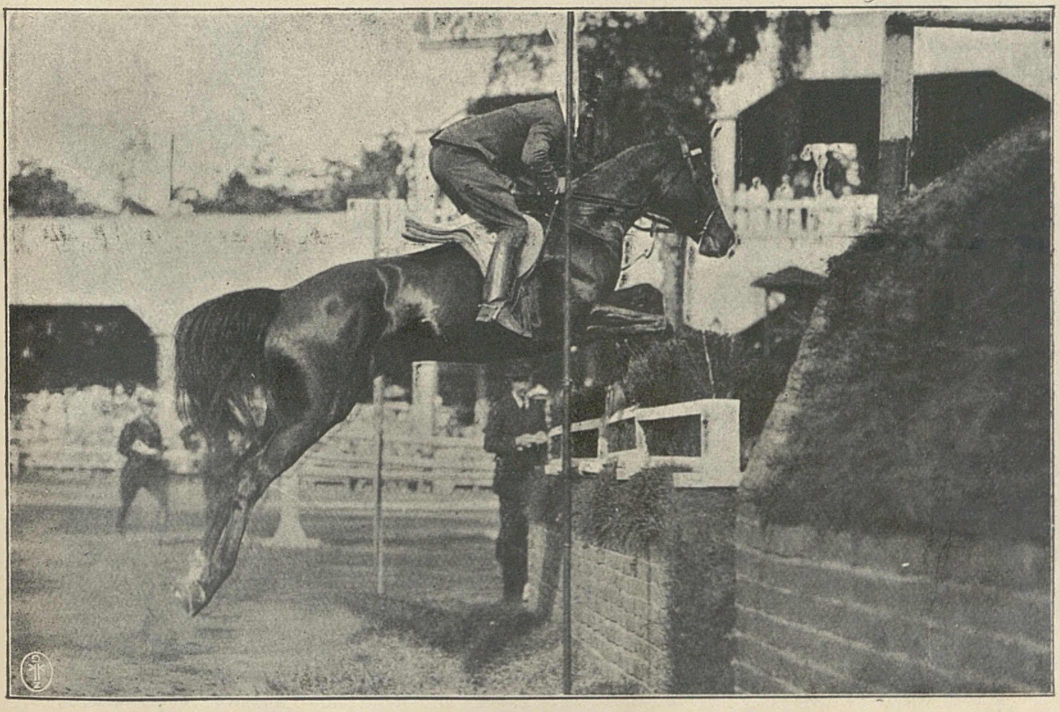

Rtm. Antoniewicz M. na wł. „Banzaj" — Polska.

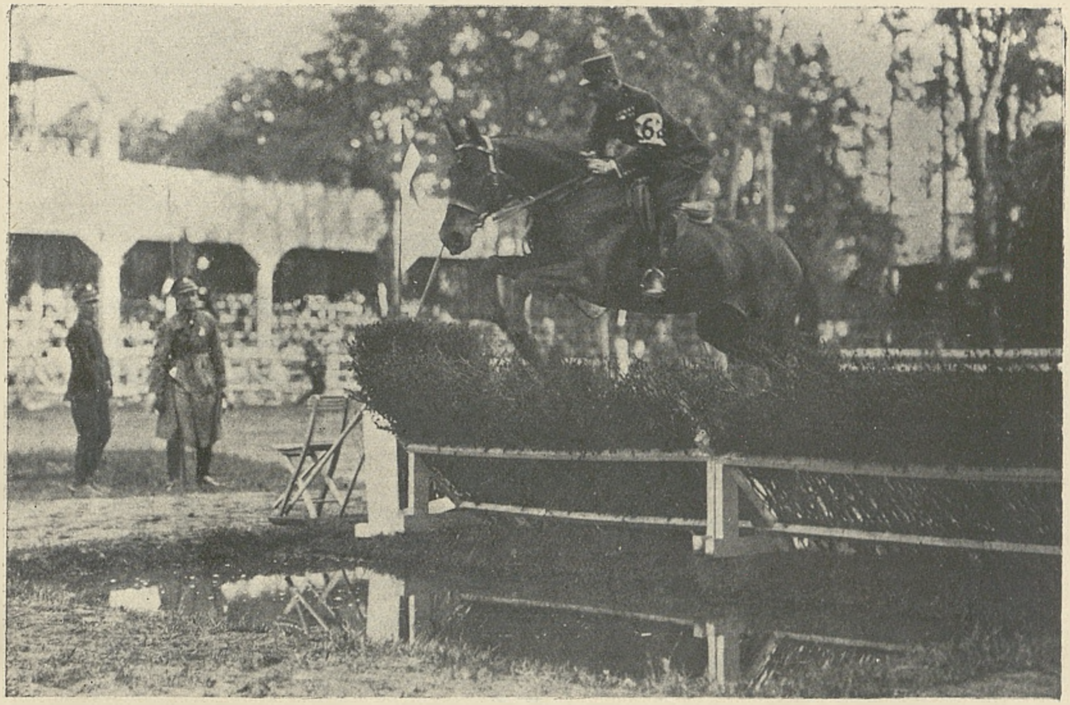
PRZEPISY
I PROPOZYCJE
NA ROK
1928.

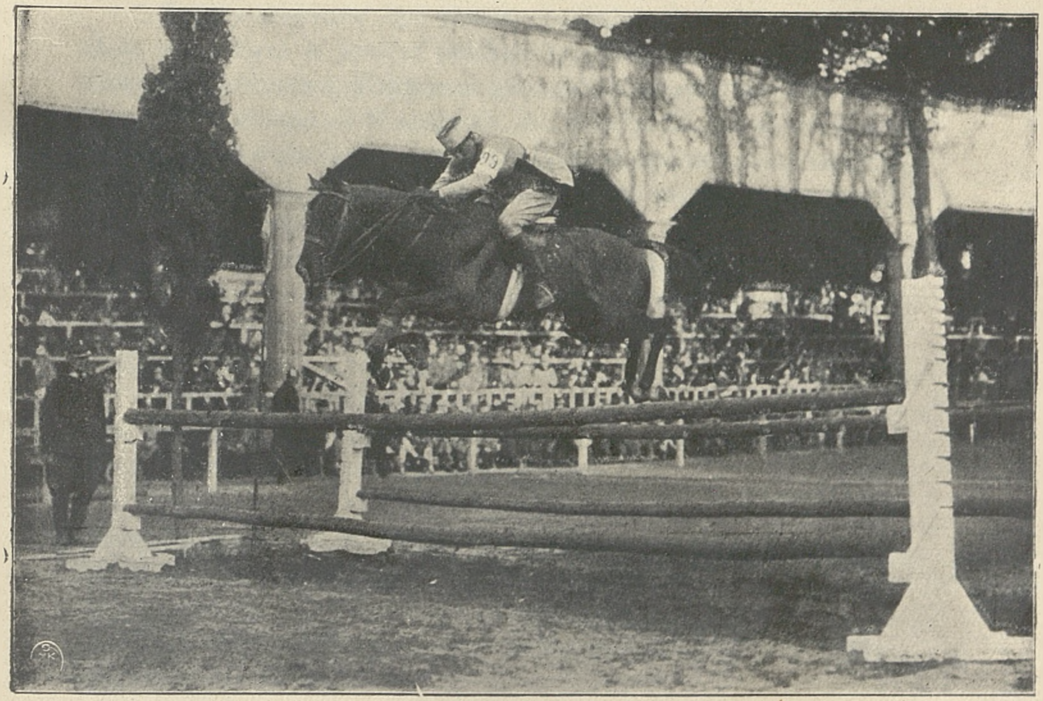
Por. de Foulongue — Francja.

Rtm. Perczel de Banyhad — Węgry.

Ppłk. de Malanotti — Węgry.

Por. Brau — Francja.

PRZEPISY OGÓLNE

dla członków Jury, sędziów i jeźdźców, obowiązujące w czasie zawodów konnych, urządzanych w r. 1928 przez Towarzystwo Międzynarodowych i Krajowych Zawodów Konnych w Polsce.

§ 1.

Udział.

Do udziału w konkursach Międzynarodowych mają prawo oficerowie, jeźdźcy - gentelmani, a w niektórych i panie wszystkich państw, akredytowanych przy Rządzie Polskim.

Do udziału w zawodach krajowych mają prawo tylko polscy oficerowie, polscy jeźdźcy - gentelmani i panie.

§ 2.

Zapisy.

Zapisy powinny być złożone osobiście lub skierowane listem poleconym w języku polskim lub francuskim do Sekretarjatu Towarzystwa Międzynarodowych i Krajowych Zawodów Konnych w Polsce — Warszawa, Al. Szucha 23. Do zapisów należy dołączyć wpisowe w wysokości ¼% od ogólnej sumy nagród, wyznaczonych dla danego konkursu. Jeźdźcy zagraniczni są zwolnieni od wpłacania wpisowego.

Zapisy, które wpłyną po godzinie 12-ej dnia 20 maja 1928 r. dla wiosennych zawodów konnych , oraz po godzinie 12-ej dnia 1 września 1928 r. dla zawodów jesiennych — nie będą uwzględniane z wyjątkiem konkursu o „Puhar Narodów".

Zapisy nieczytelne lub nieodpowiadające załączonemu do nieniejszych propozycyj wzorowi — będą uważane za nieważne, tak samo zapisy bez dołączonego wpisowego.

Każdy współzawodnik wypełnia tylko jedną kartę, na której muszą być wymienione wszystkie jego konie, z podaniem Nr. konkursów, do których je zapisuje. Właściciel lub jego pełnomocnik zapisujący konia do zawodów, jest odpowiedzialny za prawdziwość i ścisłość podanych szczegółów, dotyczących karjery i pochodzenia konia.

§ 3.

Numerowane potniki.

Dla każdego konia, biorącego udział w zawodach będzie wydany numerowany potnik, który pozostaje na cały czas trwania zawodów. Zdanie potnika przed ukończeniem okresu zawodów pozbawia danego konia prawa do dalszego uczestnictwa w nich.

Potniki należy pobrać w Sekretarjacie za kaucją 5 zł. każdy, która zostanie zwrócona przy oddaniu potnika po zakończeniu zawodów w stanie nieuszkodzonym.

§ 4.

Ćwiczebny tor.

Próbowanie i pokazywanie koniom przeszkód na torze konkursowym na 30 dni przed zawodami jest wzbronione. Przekroczenie tego zakazu, jak również niestosowanie się do rozporządzeń gospodarza toru pociąga za sobą dyskwalifikację jeźdźca i konia na przeciąg całego czasu trwania zawodów.

W pobliżu będzie przygotowany tor ćwiczebny, do używania którego są uprawnieni tylko jeźdźcy i konie zapisane do konkursów.

§ 5.

Wjazd w szranki.

Jeźdźcy nie meldujący sędziemu przy starcie wycofania konia z konkursu, a także opóźniający się z wyjazdem w szranki, podlegają karze do 50 zł., nałożonej przez Jury. Oprócz tego opóźnienie pozbawia prawa do udziału konia w danym konkursie.

Konie, biorące udział pod jednym jeźdźcem, muszą być rozdzielone w programie najmniej pięciu końmi; z wyjątkiem koni handicapowanych, do których ten porządek stosowany nie będzie.

Zmiana jeźdźca w czasie trwania danego konkursu jest dozwolona po uprzedniem umotywowanem zawiądomieniu o tem sędziego przy starcie i uzyskaniu przez ostatniego pozwolenia u Jury.

Zmiany kolejności udziału mogą być uwzględnione tylko w wyjątkowych wypadkach po uprzedniem umotywowanem zawiadomieniu o tem sędziego przy starcie przed rozpoczęciem danego konkursu i po otrzymaniu przez ostatniego pozwolenia u Jury.

Na placu koło startu powinno być zawsze gotowe do konkursu 3 konie według kolejnych numerów programu.

Na pierwszy sygnał jeździec wjeżdża w szranki i niezwłocznie rozpoczyna przebieg, — po drugim kończy takowy. Wjazd w szranki przed sygnałem jest wzbroniony pod karą dyskwalifikacji. Po ukończeniu przebiegu lub na odgłos drugiego sygnału współzawodnik powinien natychmiast opuścić szranki konno i w chodzie nie niższym od kłusa. Jeździec, który po ukończeniu przebiegu, względnie po drugim sygnale przeskoczy przeszkodę, będzie karany grzywną i może być przez Jury wyłączony ze współzawodnictwa na cały czas trwania zawodów.

W razie upadku jeźdźca dozwolona jest pomoc osób trzecich przy ujęciu konia i dosiadaniu, lecz bieg musi być rozpoczęty w dalszym ciągu z punktu, w którym został przerwany. Wjazd w szranki dla rozgrywki i jej przebieg odbywa się według prawideł niniejszego paragrafu.

§ 6.

Przeszkody.

Przeszkoda jest przewrócona, o ile jedna lub kilka jej części zostały strącone na ziemię lub wymagają podniesienia do poprzedniej wysokości. Jeżeli przy pokonywaniu przeszkody koń popełnił kilka błędów przez strącenie paru jej części, — liczy mu się tylko błąd największy.

Przy skokach przez rowy z barjerą sumuje się błędy za wpadnięcie do rowu z błędami za strącenie barjery.

Przy przeszkodach kombinowanych t. j. wymagających więcej, niż jednego skoku, błędy liczy się za każdy skok zosobna.

Przeszkody powinne być pokonane między chorągiewkami. W razie obalenia jednej z chorągiewek liczy się to za wyłamanie i przeszkodę należy wziąść na nowo.

Skok po wyłamaniu lub zatrzymaniu musi być wykonany bez powtarzania skoku poprzedniego i bez cofnięcia się lub wzięcia rozpędu za linją poprzedniej przeszkody.

W razie zatrzymania się konia przed przeszkodą należy przyjąć pod uwagę dwie ewentualności:

a) albo koń zatrzymuje się i przewraca przeszkodę, a po ustawieniu pokonuje bez błędu, co liczy mu się za odmówienie skoku,

b) albo koń zatrzymuje się, przewraca przeszkodę, poczem jednak mija linję chorągiewek, mimo, że przeszkoda nie zo-

stała podniesiona, co liczy mu się za strącenie przeszkody przodem.

Plany poszczególnych konkursów i ewentualnych rozgrywek będą wywieszane na specjalnej tablicy koło wjazdu w szranki na 2 godziny przed rozpoczęciem każdego konkursu.

Wejście w szranki konkursowe dla oglądania przeszkód jest dozwolone współzawodnikom na jedną godzinę przed rozpoczęciem pierwszego konkursu w danym dniu.

§ 7.

Błędy.

Czysty skok 0

Strącenie górnej warstwy przeszkody (niektóre przeszkody, jak np. plecione płoty, hurdy mogą jej nie posiadać, stanowiąc jedną całość) .... ½

Strącenie przeszkody lub wpadnięcie do rowu tylnemi nogami 2

Strącenie przeszkody lub wpadnięcie do rowu przedniemi nogami 4

Za każde zatrzymanie przy przeszkodzie lub wyłamanie (przed każdą przeszkodą jest dozwolone tylko jedno zatrzymanie lub wyłamanie; trzecie zatrzymanie lub wyłamanie podczas całego przebiegu lub drugie przy tej samej przeszkodzie — dyskwalifikuje) 3

Za każdą rozpoczętą sekundę ponad normę czasu .... ½

Upadek jeźdźca z koniem 8

Upadek jeźdźca 12

Przy równej ilości punktów karnych u dwóch lub więcej koni w konkursach o nagrody honorowe obowiązuje rozgrywka. Rozgrywka odbywa się przez przeszkody podwyższone, względnie rozszerzone, około 10 cm.

Tempo rozgrywki w konkursach typu „potęgi skoku“ pozostaje to samo, co w konkursie. W pozostałych konkursach tempo rozgrywek oblicza się według następującej skali:

Tempo	konkursu	300	mtr.	na	minutę, —	rozgrywki	325	mtr.
„	„	325	„	„	„	„	350	„
„	„	350	„	„	„	„	375	„
„	„	375	„	„	„	„	400	„
„	„	400	„	„	„	„	425	„
„	„	425	„	„	„	„	440	„
„	„	440	„	„	„	„	455	„

Zmylenie parcours'u dyskwalifikuje. Parcours uważany jest za zmylony, jeżeli jeździec wykona skok nie w kolejności, wskazanej w wywieszonym planie zawodów lub rozgrywki, lub też przez przeszkodę nie należącą do danego konkursu.

W zawodach parami obydwa konie liczyć się będą jako jednostka, w myśl niniejszych przepisów. Podczas skoku, o ile każdy z koni popełni błąd, lecz wymagający różnej oceny, będzie przyjmowany pod uwagę błąd większy.

§ 8.

Handicapy.

We wszystkich zawodach, oznaczonych jako handicapy (z wyjątkiem Nr. 11-ego, konie, które wygrały na Międzynarodowych względnie krajowych Konkursach Hippicznych w Warszawie w roku 1927 i 1928 skaczą przez przeszkody podwyższone i rozszerzone według następującej skali:

1. za wygranie	600	zł.	podnosi	się	1	przeszkodę	o	10	cm.
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	10	„
2. „ „	1200	„	podnosi	się	2	przeszkody	o	10	„
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	20	„
3. „ „	1800	„	podnosi	się	3	przeszkody	o	10	„
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	30	„
4. „ „	2400	„	podnosi	się	4	przeszkody	o	10	„
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	40	„
5. „ „	3000	„	podnosi	się	5	przeszkód	o	10	„
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	50	„
6. „ „	3600	„	podnosi	się	1	przeszkodę	o	20	„
			podnosi	się	4	przeszkody	o	10	„
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	60	„
7. „ „	4000	„	podnosi	się	2	przeszkody	o	20	„
			podnosi	się	3	przeszkody	o	10	„
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	70	„
8. „ „	4600	„	podnosi	się	3	przeszkody	o	20	„
			podnosi	się	2	przeszkody	o	10	„
			rozszerza	się	1	przeszkodę	o	80	„

Przy obliczaniu wygranych wartość nagród honorowych nie wchodzi w rachubę.

Konie handicapowane będą współzawodniczyć na końcu każdego konkursu.

§ 9.

C z a s.

Norma czasu rachuje się od chwili przebycia wytycznej mety do chwili przebycia wytyczonego celownika bez przerwy, nawet w razie upadków, pomylenia toru, wypadku z rzędem i t. p.

Chronometr zostaje zatrzymany tylko wtedy, jeśli zajdzie wypadek w zupełności od jeźdźca niezależny, a nakazujący niezwłoczne przerwanie przebiegu konkursu.

Normy czasu każdego konkursu będą ogłoszone na planach parcours'ów.

§ 10.

Wręczenie nagród.

Po zakończeniu konkursu na dany sygnał współzawodnicy muszą osobiście i konno stawić się przed lożą Jury dla otrzymania nagród, w przeciwnym razie wydanie ich będzie wstrzymane.

§ 11.

Dyskwalifikacja.

Każdy współzawodnik, któryby czynił świadomie fałszywe lub niedokładne oświadczenia, lub świadomie nie stosował się do niniejszych przepisów, będzie na zawsze zdyskwalifikowany od udziału w zawodach Towarzystwa Międzynarodowych i Krajowych Zawodów Konnych w Polsce.

§ 12.

P r e m j e.

Właściciele koni urodzonych w Polsce, po przedstawieniu świadectwa stwierdzającego pochodzenie konia otrzymują premję w wysokości 10% od sumy, jaką przedstawia wygrana przez nie nagroda. O ile przy mianowaniu konia nie był wymieniony przez zapisującego hodowca — premja nie będzie wypłaconą bez względu na późniejsze przedstawienie świadectwa pochodzenia.

§ 13.

Puhar Narodów.

Reprezentacja każdego narodu,, biorącego udział w Międzynarodowych zawodach konnych w Warszawie jest upraw-

niona do wzięcia udziału w konkursie o nagrodę „Puhar Narodów“.

Nagrodę stanowki puhar wędrowny, który musi być wygrany trzy razy nie obowiązkowo z rzędu przez jedną narodowość, zanim przejdzie na jej własność.

Po pierwszem i drugiem zdobyciu puharu zwycięska narodowość otrzymuje go na przeciąg jednego roku, z tem zastrzeżeniem, że w roku następnym musi on być odesłany do Warszawy najpóźniej na 15 dni przed rozpoczęciem Międzynarodowych zawodów konnych w Warszawie.

Po każdem zwycięstwie zostają wyryte na puharze nazwiska wygrywających jeźdźców oraz data zwycięstwa.

Do współzawodnictwa stają zespoły jeździeckie w sile 4 jeźdźców i 4 koni od każdej narodowości. Uczestnicy przebywają parcours 2 razy (2 nawroty).

W wypadku choroby, lub z innych ważnych przyczyn, Jury jest uprawnione do udzielenia pozwolenia na udział danej narodowości w sile 3 jeźdźców i 3 koni.

Dosiadanie więcej niż jednego konia przez jeźdźca jest wzbronione.

Jeźdźcy i konie muszą być zgłoszone do konkursu na 24 godziny przed jego rozpoczęciem.

Zwycięską będzie ta narodowość, której zespół przejdzie konkurs z najmniejszą ilością punktów karnych, przyczem sumowane będą błędy trzech lepszych jeźdźców, osiągnięte w obydwóch nawrotach, zaś czwarty jeździec, posiadający najwięcej punktów karnych, nie będzie brany w rachubę.

§ 14.

Nagroda wędrowna im. Eryka Kurnatowskiego.

Nagrodę stanowią 2 wazy, które muszą być wygrane trzy razy nieobowiązkowo z rzędu przez jedną narodowość, zanim przejdą na jej własność.

Nagrodę otrzyma reprezentacja tej narodowości, która w ogólnej klasyfikacji sezonu 1928-go roku Międzynarodowych Zawodów Konnych w Warszawie zajmie pierwsze miejsce.

Przy klasyfikacji będą stosowane następujące zasady: suma pieniężna zdobyta przez reprezentację jednej narodowości w ciągu całego sezonu w Warszawie zostanie podzielona przez ilość jeźdźców danej reprezentacji i uzyskany w ten sposób współczynnik decyduje o otrzymaniu niniejszej nagrody.

W wypadku osiągnięcia jednakowego współczynnika przez dwie lub więcej narodowości, decyduje miejsce zajęte w zawodach o „Puhar Narodów". Reprezentacja, która nie weźmie udziału w zawodach o „Puhar Narodów" jest pozbawiona prawa do powyższej nagrody wędrownej.

Po pierwszem i drugiem zdobyciu waz, zwycięska narodowość otrzymuje je na przeciąg jednego roku z tem zastrzeżeniem, że w roku następnym muszą one być odesłane do Warszawy najpóźniej na 15 dni przed rozpoczęciem Międzynarodowych zawodów konnych w Warszawie.

W roku 1927-ym wazy zdobył zespół Francji.

§ 15.

Konkurs ujeżdżania konia.

Konkurs składa się z dwóch części:

I. Próba na czworoboku (ujeżdżalni).

II. Próba w skokach przez przeszkody.

Rząd koński:

a) w obódwóch próbach obowiązuje siodło angielskie,

b) w I-ej próbie — uzda munsztukowa, (wszelkie środki pomocnicze, jak wytok, dodatkowe paski do łańcuszka i t. p. — niedozwolone),

c) w II-ej próbie — uzda wędzidłowa (ze środków pomocniczych dopuszczalny jest jedynie zwykły wytok).

Rząd koński niedbały, nieodpowiadający ogólnie przyjętym regułom sportu konnego lub nieprawidłowo dopasowany, jak również niestosowny strój jeźdźca nie wpływają na klasyfikację konia, lecz dają sędziom prawo wyłączenia ze współzawodnictwa.

Udział jest dozwolony tylko na jednym koniu. Obydwie próby muszą być odbyte na tym samym koniu i pod tym samym jeźdźcem.

Zasady oceny polegają na tem, że ocenia się wyniki każdego jeźdźca w każdej poszczególnej próbie pewną ilością punktów karnych. Jeździec, który osiągnął najmniejszą ilość punktów w obydwóch próbach włącznie jest zwycięscą konkursu.

W razie jednakowej ilości punktów w ostatecznym wyniku u dwóch lub więcej jeźdźców, — rozstrzyga wynik pierwszego parcours'u II-ej próby; w wypadku jednakowej ilości w tym parcours'ie decydują drugi parcours II-ej próby; zatem suma punktów otrzymanych w próbie na czworoboku za galop t. j.

od pozycji 15 do pozycji 36 włącznie; dalej od pozycji 6 do pozycji 14 włącznie; ostatecznie od pozycji 1 do pozycji 5 włącznie.

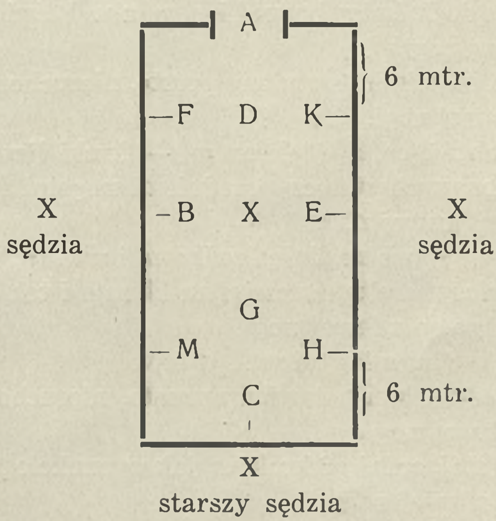
Skład sędziów podczas trwania poszczególnych prób jest niezmieniony.

I próba odbędzie się na czworoboku 60×20 mtr. W razie konieczności może odbyć się w krytej ujeżdżalni.

Przechodzenie kątów czworoboku, zakręty w punktach A i C, wolty i półwolty powinny być wykonane w promieniu 4½ kroków. Norma czasu 12 minut liczy się od chwili odjęcia ręki od daszka czapki przy oddaniu pierwszego ukłonu do chwili przyłożenia ręki do daszka przy oddaniu ostatniego ukłonu.

Wjazd kłusem normalnym.

Na linji środkowej w G zatrzymać się frontem do starszego sędziego. — Ukłon.

Praca w stępie.

1. Ruszyć na długich wodzach nawprost, a w C w prawo.
2. W A w prawo na linję środkową, skracając wodze do normalnej długości i nawprost.
3. W G stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy.
4. W G w prawo w tył zwrot (w miejscu) i nawprost.
5. W X w lewo w tył zwrot (w stępie) i nawprost.

Praca w kłusie.

6. Od G ruszyć kłusem dodanym (300 kroków na minutę, normalnym), a w C w prawo.
7. Od F do H wyciągniętym (normalnym).
8. Od H do M kłusem (266 kroków na minutę, normalnym).
9. Od M kłusem dodanym (300 kroków na minutę, normalnym), a w A w prawo i na linję środkową.
10. W D wolta w lewo.
11. W X wolta w prawo.
12. W G stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy.
13. ruszyć stępem, a w C w prawo.
14. Na zakręcie ruszyć kłusem (266 kroków na minutę, normalnym).

Praca w galopie.

15. Od M do B ćwiczebnym kłusem, a w B ćwiczebnym galopem z prawej nogi.
16. W A stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy, ćwiczebny galop z prawej nogi.
17. W E stój, cofaj (6 kroków, — kroki liczą się ilością kroków, wykonanych wstecz przedniemi nogami konia), ćwiczebny galop z prawej nogi.
18. W C w prawo na linję środkową i w G wolta w prawo.
19. Zakończyć woltę ćwiczebnym kłusem i tak do X.
20. W X galop z lewej nogi.
21. W D wolta w lewo i w A w lewo.
22. W C stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy, ćwiczebny galop z lewej nogi.
23. W E stój, cofaj (6 kroków, jak w punkcie 17-ym), ćwiczebny galop z lewej nogi.
24. Od F dodać.
25. Między E i K przejść w ćwiczebny galop.
26. Po przejściu kąta między A i F rozpocząć wężyk pozostając w galopie z lewej nogi (rys. 2) — pierwszy zakręt.
27. Drugi zakręt.
28. Trzeci zakrąt.
29. Czwarty zakręt.
30. Piąty zakręt.
31. W X stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy, ćwiczebny galop z prawej nogi.

32. Pierwszy zakręt.
33. Drugi zakręt.
34. Trzeci zakręt.
35. Czwarty zakręt.
36. Piąty zakręt.
37. Szósty zakręt.
38. W G stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy, długa wodza. — Ukłon.

Wymieniona praca powinna być wykonana pojedyńczo, bez komendy i ściśle według przewidzianego porządku. Komisja sędziowska ocenia każdy ruch wskazany w odnośnych punktach (razem 38 punktów). Każdy z sędziów stawia swoją ocenę, z której bierze się średnią arytmetyczną.

Sędziowie muszą być rozmieszczeni nazewnątrz czworoboku (w krytej ujeżdżalni stosownie do miejsca) według rys. 1.

Ocena: ruch dobrze wykonany 0
„ źle wykonany 1
„ niewykonany 3

Ruch niewykonany z braku czasu, przekroczenie którego zaznaczy sygnał, liczyć się będzie za niewykonany.

II próba odbędzie się na torze konkursowym Międzynarodowych Zawodów Konnych i składać się będzie z dwóch parcours'ów. Pierwszy z nich służy dla sprawdzenia uregulowania chodów, zwrotności i opanowania konia na przeszkodach, — drugi dla sprawdzenia wyrobienia konia w skokach przez przeszkody w tempie 440 mtr na minutę.

Norma czasu pierwszego parcours'u będzie obliczona następująco: dla stępa 133 kroki (99.75 mtr.) na minutę, dla kłusa 266 kroków (199.50 mtr.) na minutę, dla galopu 400 kroków (300 mtr.) na minutę.

W obydwóch parcours'ach wysokość przeszkód około 1.20 mtr., szerokość około 3.50 mtr.

W pierwszym parcours'ie strącanie przeszkód nie będzie przyjmowane pod uwagę. Punkty karne będą dodawane za:
upadek jeźdźca z koniem 8
upadek jeźdźca 12
zatrzymania, wyłamania, zmylenie parcours'u, opór konia, obalenie chorągiewki 3

Ocena regulowania chodów w wytyczonych punktach i odcinkach według skali oceny próby na czworoboku.

W pierwszym parcours‘ie punkty, od których ma być rozpoczęty nowy chód będą oznaczone tabliczkami z odnośnym napisem. Porządek wykonania będzie następujący:

1. Wjazd galopem, stęp, wykonać skok przez przeszkodę, rozpoczynając galop nie dalej, jak 6 mtr. przed przeszkodą i przejść w stępa nie dalej, jak 6 mtr. za przeszkodą.

2. Kłus, wykonać skok przez przeszkodę, rozpoczynając galop nie dalej jak 6 mtr. przed przeszkodą i przejść w kłusa nie dalej, jak 6 mtr. za przeszkodą.

3 i 4. Galop, wykonać dwa skoki: na prawo wskos lub na lewo wskos, stosownie do nadanego chorągiewkami kierunku, który będzie wynosił w stosunku do przeszkody około 45°.

5. Skok pod prostym kątem do przeszkody i nie dalej jak 6 mtr. za przeszkodą stój.

Po zakończeniu pierwszego parcours‘u jeździec niezwłocznie rozpocznie drugi parcours, składający się z 8 — 10 przeszkód.

Błędy:

Czysty skok	0
Strącenie zadem	1
Strącenie przodem	3
Inne błędy — jak w pierwszym porcours‘ie.	
W obydwóch parcours‘ach za każdą rozpoczętą sekundę ponad normę czasu	½

§ 16.

Hunter shaw. (Pokaz konia myśliwskiego).

Będą przyjmowane pod uwagę: a) wygląd zewnętrzny, b) ruchy, stęp, kłus, galop, c) stan zdrowotny, d) rząd, e) toaleta konia i kucie, f) ubiór jeźdźca, g) 3 skoki pod względem stylu przez przeszkody około 1.10 cm. wysokości i 2.50 cm. szerokości. Sędziowie mają prawo dosiadać konie, biorące udział. Konie muszą być przedstawione dwa razy w oznaczonych w programie terminach. Bandaże i wszelkiego rodzaju nogawice wykluczone. Kiełznanie: uzda mundsztukowa lub wędzidłowa.

§ 17.

Przepisy dla Szampjonatu konia.

Współzawodnicy jak w prawidłach ogólnych.

Szampjonat składa się:

I. z próby ujeżdżenia,

II. z próby wytrzymałości,

III. z konkursu hippicznego.

Rząd koński:

a) we wszystkich próbach obowiązuje siodło angielskie,

b) w I-ej próbie — munsztuk (wszelkie środki pomocnicze jak wytok, dodatkowe paski do łańcuszka i t. p. — niedozwolone,

c) w II-ej i III-ej próbie uzda dowolna.

Waga: w I-ej próbie waga dowolna,
w II-ej i III-ej próbie — 75 kg.

Udział jest dozwolony tylko na jednym koniu. Wszystkie próby muszą być odbyte na tym samym koniu i pod tym samym jeźdźcem.

Przez cały czas odbywania się wszystkich prób zabrania się korzystać z jakiejkolwiek obcej pomocy lub ułatwień, za wyjątkiem ewentualnych chwil wypoczynku między odcinkami A-B-C-D-II-ej próby, podczas których wolno uskuteczniać zabiegi przy koniu, korzystając z obcej pomocy. Przeszkody podczas biegów wolno skakać tylko pojedyńczo.

Przed konkursem hippicznym komisja, do której dodany będzie lekarz weterynarji w charakterze doradczym, podda konie badaniu. Każdy koń, widocznie przemęczony, chory lub okulawiony, zostaje bezwzględnie wykluczony.

Ogólne zasady oceny polegają na tem, że ocenia się wyniki każdego jeźdźca w każdej poszczególnej próbie pewną ilością punktów karnych. Jeździec, który osiągnął najmniejszą ilość punktów we wszystkich trzech próbach włącznie, jest zwycięzcą Szampjonatu.

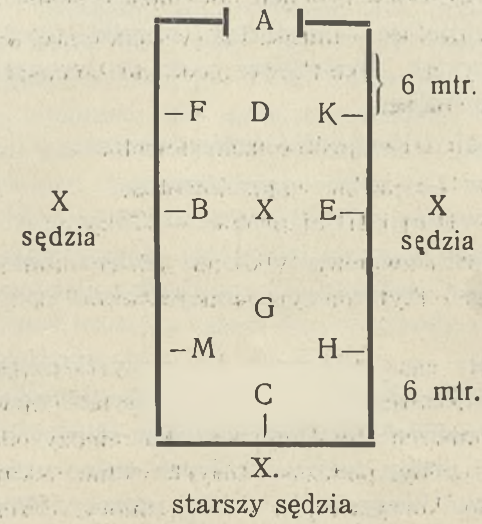
W każdej z poszczególnych prób do sumy karnych punktów będzie zastosowana następująca mnożna:

Próba ujeżdżenia	5
Bieg z przeszkodami	30
Bieg na przełaj	35
Bieg drogami łącznie z biegiem kontrolnym	10
Konkurs hippiczny	20

W razie jednakowej ilości punktów w ostatecznym wyniku u dwóch lub więcej jeźdźców rozstrzyga wynik III-ej próby. W wypadku jednakowej ilości punktów w tej próbie — rozstrzyga próba II-ga, następnie I-sza, następnie wynik z odcinków II-ej próby: D, a ostatecznie B.

I. Próba ujeżdżenia

odbędzie się na czworoboku 60 × 20 mtr. W razie konieczności może odbyć się w krytej ujeżdżalni.

Skład sędziów podczas trwania danej próby jest niezmienny.

Przechodzenie kątów ujeżdżalni, zakręty w punktach A i C, wolty i półwolty powinny być wykonane w promieniu 4½ kroków. Norma 8 m. czasu liczy się od chwili odjęcia ręki od daszku czapki przy oddaniu pierwszego ukłonu do chwili przyłożenia ręki do daszku przy oddaniu ostatniego ukłonu.

Wjazd kłusem normalnym.

Na linji środkowej w G zatrzymać się frontem do starszego sędziego. — Ukłon

P r a c a w s t ę p i e.

1. Ruszyć na długich wodzach nawprost, a w C w prawo.
2. W A w prawo na linję środkową, skracając wodze do normalnej długości i nawprost.
3. W G stój, koń ustawiony urosto, nieruchomy.
4. W G w prawo w tył zwrot (w miejscu) i nawprost.
5. W X w lewo w tył zwrot (w stępie) i nawprost.

P r a c a w k ł u s i e.

6. Od G ruszyć kłusem dodanym (300 × na minutę, normalnym), a w C w prawo.
7. O F do H wyciągniętym (normalnym).
8. Od H do M kłusem (266 × na minutę, normalnym).
9. Od M kłusem dodanym (300 × na minutę, normalnym) a w A w prawo i na linję środkową.

10. W D wolta w lewo.
11. W X wolta w prawo.
12. W G stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy.
13. Ruszyć stępem, a w C w prawo.
14. Na zakręcie ruszyć kłusem (266 × na mintę normalnym).

Praca w galopie.

15. Od M do B ćwiczebnym kłusem, a w B ćwiczebnym galopem z prawej nogi.
16. W A stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy, ćwiczebny galop z prawej nogi.
17. W E stój, cofaj (4 ×) *), ćwiczebny galop z prawej nogi.
18. W C w prawo na linję środkową i w G wolta w prawo.
19. Zakończyć woltę ćwiczebnym kłusem i tak do X.
20. W X galop z lewej nogi.
21. W D wolta w lewo i w A w lewo.
22. W C stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy, ćwiczebny galop z lewej nogi.
23. W E stój, cofaj (4 X)*), ćwiczebny galop z lewej nogi.
24. Od F dodać.
25. Między E i K przejść do ćwiczebnego galopu.
26. W K półwolta w lewo, zakończona w E a do M pozostać w kontrgalopie.
27. Od M do B stępem.
28. W B ćwiczebny galop z prawej nogi.
29. W F półwolta w prawo, zakończona w B, a do H pozostać w kontrgalopie.
30. Od H do E stępem.
31. W E ćwiczebny galop z lewej nogi i w A w lewo na linję środkową.
32. W G stój, koń ustawiony prosto, nieruchomy, długa wodza. — Ukłon.

Wymieniona praca powinna być wykonaną pojedyńczo, bez komendy i ściśle według przewidzianego porządku. Komisja sędziowska ocenia każdy ruch wskazany w odnośnych punktach (razem 32 punkty). Każdy z sędziów stawia swoją ocenę, z której bierze się średnią arytmetyczną.

Rozmieszczenie sędziów nazewnątrz czworoboku (w krytej ujeżdżalni stosownie do miejsca) według załączonego planu.

*) Kroki liczą się ilością kroków, wykonanych wstecz przedniemi nogami konia.

Ocena: Ruch dobrze wykonany 0
„ źle wykonany 1
„ niewykonany 3

Ruch niewykonany z braku czasu, przekroczenie którego zaznaczy sygnał, liczyć się będzie za niewykonany.

II. Próba wytrzymałości.

odbędzie się na przestrzeni ok. 34 klm. 100 mtr., z których:

A) ok. 5 klm. drogami lub ścieżkami. Norma 21 m.
B) ok. 3600 mtr. bieg z przeszkodami na torze wyścigowym. Tempo 600 mtr. na minutę. Norma 6 m.
G) ok. 20 klm. drogami lub ścieżkami. Norma 1 g. 23 m.
D) ok. 4000 mtr. na przełaj. Tempo 450 mtr. na minutę. Norma 8 m. 53 s.
E) ok. 1500 mtr. (bez przeszkód). Norma 4 m. 30 s.

Start dla odcinka A co 3 m.; dla odcinków B, C i D — nie wcześniej jak po upływie normy czasu, wskazanej dla poprzedniego odcinka; dla odcinka E startem będzie mijanie celownika dla odcinka D.

Opóźnienia w poszczególnych odcinkach będą karane 1 punktem za każde rozpoczęte 5 sek.

Nadrobienie czasu w odcinkach B i D daje 1 punkt bonifikacji za każde 5 s., lecz bez zastosowania mnożnej. Nadrobienie w każdym z tych dwóch odcinków więcej niż 5 punktów (czyli 25 s.) nie będzie przyjmowane pod uwagę.

Błędy w parcours'ie, o ile nie będą naprawione przez samego jeźdźca, lub zupełne ominięcie przeszkody pociągają za sobą dyskwalifikację.

Plan odcinków A, B, C i E będzie ogłoszony najpóźniej w przeddzień próby wytrzymałości. Odcinek D będzie wyraźnie wytyczony chorągiewkami i ludźmi, a jego kierunek będzie podany dopiero na starcie. Oglądanie trasy odcinka D przez uczestników konno lub nawet pieszo przed zakończeniem tej próby, pociągnie za sobą dyskwalifikację.

Na odcinkach A i C jeźdźcy otrzymują w punktach kontrolnych karty kontroli, nieprzedstawienie których natychmiast po przybyciu do celownika odcinka E pociągnie za sobą dyskwalifikację.

Przeszkody muszą być pokonywane między chorągiewkami.

Przeszkody wys. ok. 1,10 mtr., szer. ok. 3,50 mtr.

III. Próba — Konkurs hippiczny.

Przeszkody bez takiet, — o ile możności zbliżone do naturalnych.

Ocena:	Czysty skok	0
	Zrzucenie przeszkody tylnemi nogami	1
	„ „ przedniemi nogami ..	3
	1-sze zatrzymanie lub wyłamania	2
	2-gie „ „ „	4
	3-cie „ „ „	8
	Upadek jeźdźca z koniem	4
	Upadek jeźdźca samego	10
	Za każde rozpoczęte 3 s. ponad normę czasu	5
	4-te zatrzymanie lub wyłamanie dyskwalifikuje.	

§ 18.

Posiedzenie techniczne.

Przed otwarciem konkursów musi być zwołane przez Zarząd Towarzystwa posiedzenie, w którem obowiązuje udział Członków Jury i współzawodników, celem wysłuchania propozycyj i przepisów oraz wyrażenia swej zgody co do ich zastosowania.

Po tem posiedzeniu w zasadzie nie mogą zajść żadne zmiany w programie i przepisach. O ile zaś zajdzie tego konieczność, to w zawodach międzynarodowych mogą być uchwalone absolutną większością głosów Jury w składzie następującym: jeden głos z każdego narodu, trzy głosy Zarządu Towarzystwa i decydujący głos Prezesa.

Tego rodzaju zmiany nie mogą jednak mieć miejsca w żadnym wypadku po rozpoczęciu danego konkursu.

§ 19.

Jury.

W skład Jury wchodzą:

j a k o p r z e w o d n i c z ą c y: generał wyznaczony przez Ministra Spraw Wojskowych;

j a k o z a s t ę p c y: prezes i wiceprezesem Towarzystwa i najstarszy rangą oficer drużyn zagranicznych;

j a k o c z ł o n k o w i e: przewodniczący drużyn zagranicznych, członkowie zarządu, dowódcy wielkich jednostek kawalerji.

Ostateczne wyroki Jury są bezapelacyjne.

W razie chwilowej nieobecności Prezesa zastępuje go pierwszy Wiceprezes. W każdym wypadku, choćby chwilowo, godność Prezesa Jury musi zawsze przypaść w udziale Polakowi.

§ 20.

Reklamacje.

Reklamacje mogą być składane do Sekretarjatu jedynie przez współzawodników i to na piśmie w nostępujących wypadkach:

1. Przeciwko kwalifikacji jeźdźca i konia, najpóźniej na pół godziny przed rozpoczęciem konkursu.
2. Przeciwko prawidłowości wyniku konkursu, najpóźniej w pół godziny po jego ogłoszeniu.

Do reklamacji powinna być dołączona kwota 50 zł., która zostanie zwrócona, o ile reklamacja będzie uznana za słuszną.

§ 21.

Ulgi.

Jeźdźcy zagraniczni w ilości 12 od każdej narodowości oraz 12 ordynansów i 24 koni mają zabezpieczone całkowite bezpłatne utrzymanie w czasie konkursów i przejazd koleją na terytorjum polskiem w obie strony.

Jeźdźcy będą pomieszczeni w hotelach, które wskaże im Komitet Organizacyjny.

Ordynansi i konie będą zakwaterowani i prowiantowani w budynkach rządowych.

Samowolna zmiana wyznaczonych hoteli lub pokoi w nich, umieszczanie ordynansów i koni w innych, niż wyznaczone lokalach, pociąga za sobą zdjęcie z Komitetu obowiązku ponoszenia kosztów zakwaterowania i utrzymania.

Jeźdźcy korzystają dziennie ze śniadania, obiadu i kolacji. Wszelkie żądania dodatkowe muszą być opłacane przez zamawiającego.

UWAGA: Jeźdźcy, korzystający z gościnności Komitetu są uprzejmie proszeni o podpisywanie rachunków hotelowych, podlegających opłacie przez Komitet.

Jeźdźcy obcokrajowcy są gośćmi Komitetu zaczynając o jeden dzień przed rozpoczęciem pierwszego konkursu i kończąc w następnym dniu po zakończeniu ostatniego dnia zawodów.

Utrzymanie koni i ordynansów jeźdźców obcokrajowców Komitet przyjmuje na swój koszt zaczynając o pięć dni przed rozpoczęciem pierwszego konkursu i kończąc w następnym dniu po zakończeniu ostatniego dnia zawodów.

§ 22.

Informacje.

Po wszelkie informacje należy zwracać się do Komitetu Organizacyjnego, Sekretarjat Międzynarodowych i Krajowych Zawodów Konnych, Warszawa, Aleja Szucha 23. Telef. 244-11, od godz. 10 — 14 i od 17.30 — 19.30 za wyjątkiem niedziel i świąt.

P. Eber Malika — Węgry.

PROGRAM
wiosennych zawodów konnych.

w dniach 2, 4, 5 i 6 czerwca.

DZIEŃ PIERWSZY.

1.

1a.

Nagroda Szefa Dep. Kawalerji M. S. Wojsk.

Szampionat konia.

(Część pierwsza. Próba ujeżdżania).

3.000 zł. i nagroda honorowa.

2.

Nagroda otwarcia.

1.500 zł.

Dla koni, które w roku 1927 na zawodach M. K. H. w Warszawie nie wygrały 100 zł.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 120 cm.
szerokości „ 350 cm.

Tempo 375 mtr. na minutę.

3.

Nagroda im. Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

2.500 zł.

(Handicap).

12 — 16 przeszkód — wysokości około 120 cm.
szerokości „ 350 cm.

Tempo 425 mtr. na minutę.

4.

Nagroda Łazienek.

(Konkurs parami).

3 nagrody honorowe.

Udział mogą brać pary, składające się z pani i pana.

10 — 14 przeszkód — wysokości około 110 cm.
szerokości „ 250 cm.

Tempo 325 mtr. na minutę.

DRUGI DZIEŃ.

5.

Nagroda Prezesa Towarzystwa ks. Janusza Radziwiłła.

2.000 zł. i nagroda honorowa.

Dla koni, które w latach 1927 i 1928 na zawodach M. K. H. i T. M. i K. Z. nie wygrały 100 zł.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 120 cm.
szerokości „ 350 cm.

Tempo 400 mtr. na minutę.

6.

Nagroda im. miasta stołecznego Warszawy.

4.000 zł.

(Handicap).

Handicap nie stosuje się do wygranych na konkursie otwarcia w 1928 r.

14 — 18 przeszkód — wysokości około 130 cm.
szerokości „ 400 cm.

Tempo 425 mtr. na minutę.

7.

Nagroda korpusu dyplomatycznego.

5 nagród honorowych.

(Konkurs pań, Handicap).

Handicap oblicza się jak dla panów dodając za każdą wygraną przez konia I. nagrodę lub każde dwie II. nagrody hono-

rowe, zdobyte na zawodach konnych M. K. H. w roku 1927 i T. M. i K. Z. K. w roku 1928 równoważnik 600 zł., z wyjątkiem zawodów parami.

wysokości około 110 cm.
12 — 16 przeszkód —
szerokości „ 300 cm.

Tempo 325 mtr. na minutę.

TRZECI DZIEŃ.

1b.

Nagroda Szefa Dep. Kawalerji M. S. Wojsk.

Szampionat konia.

(Część druga. Próba wytrzymałości).

CZWARTY DZIEŃ.

1c.

Nagroda Szefa Dep. Kawalerji M. S. Wojsk.

Szampionat konia.

(Część trzecia. Konkurs hippiczny).

8.

Nagroda Związku Ziemian.

1500 zł. i 5 nagród honorowych.

(Handicap).

Jeźdźcy wojskowi wykluczeni.

wysokości około 120 cm.
12 — 16 przeszkód —
szerokości „ 350 cm.

Tempo 350 m. na minutę.

9.

Zawody młodego pokolenia

im. państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego.

4 nagrody honorowe.

Dla amazonek i jeźdźców do lat 16.

wysokości około 90 cm.
8 — 10 przeszkód —
szerokości „ 200 cm.

Tempo 300 mtr. na minutę.

Konie, które wygrały jakiekolwiek nagrody na oficjalnych zawodach, krajowych lub zagranicznych wykluczone.

10.

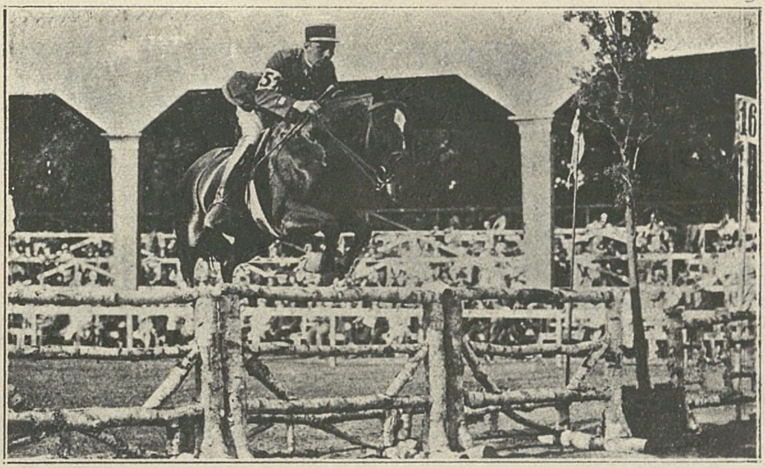
Konkurs pocieszenia.

1.000 złotych

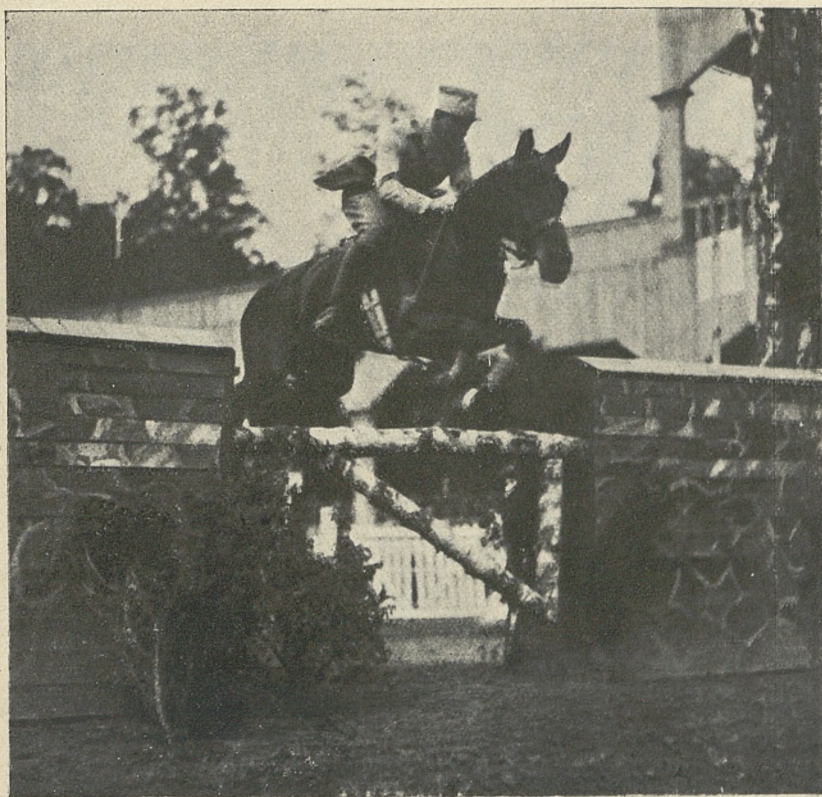
Otwarty dla wszystkich koni, które brały udział w zawodach wiosennych T. M. i K. Z. K. i nie wygrały 150 zł.

wysokości około 120 cm.
14 — 20 przeszkód —
szerokości „ 350 cm.

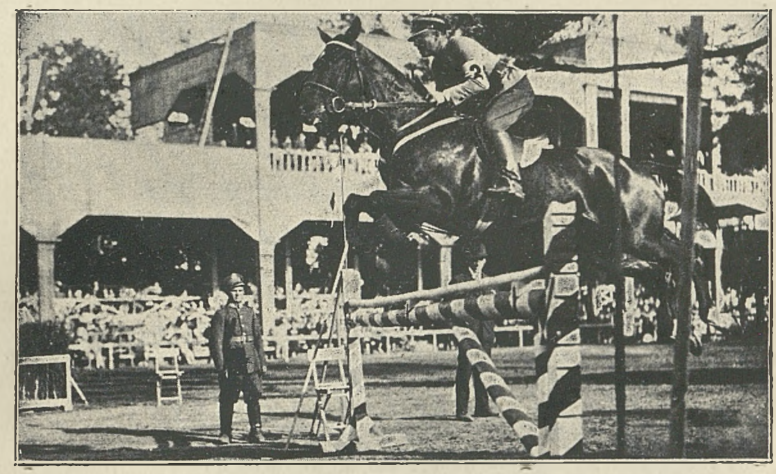
Tempo 440 metrów na minutę.

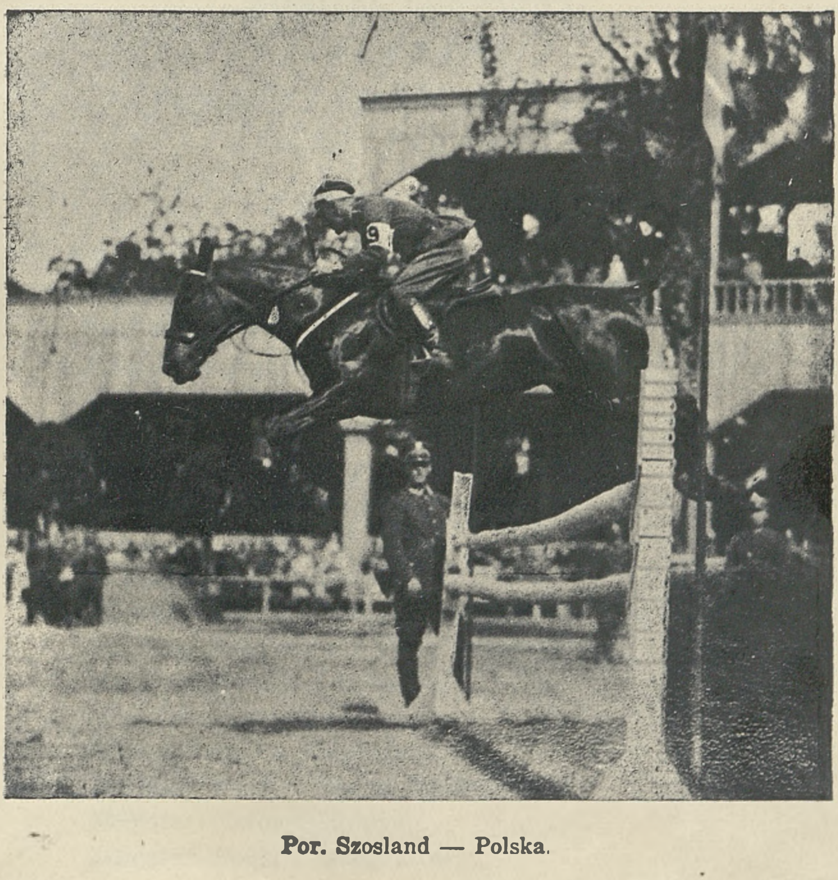
Por. Battistelli R. na kl. „Tic-Tac“ — Francja.

Por. Brau — Francja.

Major Toczek na „Faworycie“ — Polska.

Por. Szosland — Polska.

POD WYSOKIM PROTEKTORATEM:

PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IGNACEGO MOŚCICKIEGO

PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITFJ FRANCUSKIEJ
GASTONA DOUMERGUE

REGENTA KRÓLESTWA WĘGIER
JEGO WYSOKOŚCI ADMIRAŁA de HÓRTHY

KOMITET HONOROWY.

PREZES:

PIERWSZY MARSZAŁEK POLSKI
JÓZEF PIŁSUDSKI

CZŁONKOWIE:

PP. Ambasadorowie i Posłowie pełnomocni Państw, reprezentowanych na międzynarodowych zawodach konnych w Polsce.

Szef wojskowej misji francuskiej w Polsce.

P. P. Marszałek Sejmu.
Marszałek Senatu.
Vice-Prezes Rady Ministrów.
Minister Spraw Wewnętrznych.
Minister Spraw Zagranicznych.
Minister Skarbu.
Minister Sprawiedliwości.
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.
Minister Handlu i Przemysłu.
Minister Komunikacji.
Minister Robót Publicznych.
Minister Pracy i Opieki Społecznej.
Minister Reform Rolnych.
Minister Poczt i Telegrafów.

Bukowiecki Stanisław, Prezes Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej,

Dębicki Zdzisław, Prezes Związku Dziennikarzy,

Dzięciołowski Bohdan, Szef Kanc. Cyw. Pana Prezydenta,

Fabrycy Kazimierz, Generał brygady, II Wiceminister Spraw Wojskowych,

Górecki Roman, generał brygady, Prezes Banku Gospodarstwa Krajowego.

Górecki Piotr, Dyrektor Polskiej Agencji telegraficznej.

Grabski Władysław, Rektor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego,

Głuchowski Janusz Juljan, Generał brygady, Dowódca dywizji kawalerji,

Hoesick Ferdynand, Naczelny Redaktor „Kurjera Warszawskiego“,

Jaroszewicz Władysław, Komisarz Rządu m. st. Warszawy.

Jaworowski Rajmund, Prezes Rady Miejskiej m. stoł. Warszawy.

Kessler Edmund, Generał brygady, Komendant Wyższej Szkoły Wojennej.

Konarzewski Daniel, Generał dywizji, I Wiceminister Spraw Wojskowych.

Korytowski Adam, Pułkownik Szt. Gen., Dowódca 13 puł.

Kossak Wojciech,

Kurnatowski Eryk,

Kutrzeba Tadeusz, Generał brygady, Z-ca Szefa Szt. Gen.

Lubomirski ks. Kazimierz, Prezes Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

Maleszewski Janusz, Pułkownik, Komendant Główny P. P.

Minkiewicz Henryk, Generał dywizji, Dowódca K. O. P.

Norwid-Neugebauer Mieczysław, Generał dywizji, Inspektor Armji.

Olchowicz Konrad, Naczelny Redaktor „Kurjera Warszawskiego“.

Osiecki Stanisław, Prezes Związku Związków sportowych.

Osiński Aleksander, Generał dywizji, Inspektor Armji.

Piskor Tadeusz, Generał dywizji, Szef Sztabu Gen.

Podhorski Zygmunt, Pułkownik, Komendant Obozu Szkolnego Kawalerji.

Potocki hr. Alfred,

Przeździecki hr. Stefan, Dyrektor Protokułu dyplomatycznego.

Romer Jan, Generał dywizji, Inspektor Armji.

Rożen, generał brygady, komendant miasta Warszawy,

Rybak Józef, Generał dywizji, Inspektor Armji.

Rydz Śmigły Edward, Generał dywizji, Inspektor Armji.

Skarbek hr. Karol, Prezes Towarzystwa Wyścigów Konnych w Piotrkowie.

Skrzyński hr. Aleksander.

Sosnkowski Kazimierz, Generał dywizji, Inspektor Armji.

Śliwiński Artur, Dyrektor Teatrów miejskich.

Słomiński Zygmunt, Prezydent m. stoł. Warszawy.

Skierski Leonard, Generał dywizji, Inspektor Armji.

Szlagowski Antoni Ks. Dr., Rektor Uniwersytetu Warszawskiego.

Szperl Ludwik, Profesor, Rektor Politechniki Warszawskiej.

Tokarzewski Józef, Generał brygady, Dowódca dywizji Kawalerji.

Twardo Stanisław, Wojewoda Warszawski.

Ulrych Juljan, Podpułkownik Sztabu Gen., dyr. państw. urzędu Przysp. Wojsk. i Wych. Fizycznego.

Waraksiewicz Adolf Mikołaj, Generał brygady, Dowódca dywizji kawalerji.

Wielopolski margr. Aleksander.

Wróblewski Jan, Generał brygady, Dowódca Okręgu Korpusu Nr. 1.

Wróblewski Stanisław, Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

Wołowski Stanisław,

Żychliński Kazimierz, Prezes Towarzystwa wyścigów konnych w Poznaniu.

PROPOZYCJE
DLA
MIĘDZYNARODOWYCH ZAWODÓW KONNYCH

DZIEŃ PIERWSZY.

1.

Nagroda „Otwarcia".

(Konkurs krajowy).

2.000 zł.

Dla jeźdźców polskich na koniach, które w Międzynarodowych Zawodach Konnych T-wa M. i K. Z. K. w Polsce, w sezonie konkursowym 1927 r. M. K. H. w zawodach międzynarodowych, lub krajowych nie wygrały 600 zł.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 1.20 mtr.
szerokości „ 3.50 mtr.

Tempo 375 mtr. na minutę.

2.

Nagroda „Rzeki Wisły".

(Konkurs międzynarodowy).

3.000 zł.

Dla jeźdźców wszystkich krajów.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 1.30 mtr.
szerokości „ 4.00 mtr.

Tempo 375 mtr. na minutę.

DZIEŃ DRUGI.

3.

Nagroda Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

(Konkurs krajowy).

5.000 zł.

Konkurs ujeżdżenia konia.

Dla jeźdźców polskich na koniach nie biorących udziału w Międzynarodowych Zawodach Konnych 1928 r. T-wa M. i K. Z. K. w P.

Część I. Próba na ujeżdżalni.

DZIEŃ TRZECI.

3.

Nagroda Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

(Konkurs krajowy).

Część II. Próba w skokach przez przeszkody.

4.

Nagroda Towarzystwa Międz. i Kraj. Zaw. Konnych w Polsce.

(Konkurs międzynarodowy).

3.000 zł.

Dla jeźdźców wszystkich krajów.

14 — 20 przeszkód — wysokości około 1.30 mtr.
szerokości „ 4.50 mtr.

Tempo 425 mtr. na minutę.

5.

Nagroda „Łazienek“.

(Konkurs parami, międzynarodowy).

3 nagrody honorowe.

Dla pań i jeźdźców wszystkich krajów bez ograniczenia ilości.

Udział mogą brać pary składające się z pani i pana.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 1.10 mtr.
szerokości „ 3.00 mtr.

Tempo 325 mtr. na minutę.

DZIEŃ CZWARTY.

6.

Nagroda Ministerstwa Rolnictwa
im. Fryderyka Jurjewicza.

(Konkurs międzynarodowy, handicap).

4.000 zł.

Dla jeźdźców wszystkich krajów.

14 — 20 przeszkód — wysokości około 1.30 mtr.
szerokości „ 4.50 mtr.

Tempo 440 mtr. na minutę.

7.

Nagroda Prezesa Tow. ks. Janusza Radziwiłła.

(Konkurs potęgi skoku, międzynarodowy).

3.000 zł. i nagroda honorowa.

Dla jeźdźców wszystkich krajów.

6 — 8 przeszkód — wysokości od 1.20 do 1.50 mtr.
szerokości około 5 mtr.

Tempo 300 mtr. na minutę.

Ten konkurs może być rozegrany jako potęga skoku zwykła, lub progresywna, lub potęga skoku w połączeniu ze zwrotnością.

8.

Nagroda Związku Ziemian.

(Konkurs międzynarodowy).

2.000 zł.

5 nagród honorowych.

Jeźdźcy wojskowi wykluczeni.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 1.20 mtr.
szerokości „ 3.50 mtr.

Tempo 375 mtr. na minutę.

DZIEŃ PIĄTY.

9.

Nagroda Miasta Stołecznego Warszawy

im. Armji Zagranicznych.

(Handicap).

I serja (międzynarodowa) 7.000 zł.

Dla jeźdźców wszystkich krajów.

14 — 20 przeszkód — wysokości około 1.40 mtr.
szerokości „ 5.00 mtr.

Tempo 425 mtr. na minutę.

II serja (krajowa) 3.000 zł.

Dla polskich jeźdźców na koniach nie biorących udziału w Międzynarodowych Zawodach Konnych 1928 r. T-wa M. i K. Z. K. w P.

12 — 18 przeszkód — wysokości około 1.30 mtr.
szerokości „ 4.50 mtr.

Tempo 425 mtr. na minutę.

DZIEŃ SZÓSTY.

10.

„Hunter Show“. (Pokaz konia myśliwskiego).

Nagroda Szefa Dep. Kawalerji M. S. Wojsk.

(Konkurs krajowy).

4 nagrody honorowe.

A. Kategorja dla koni pod wagą średnią (ponad 85 kg.).

B. Kategorja dla koni pod wagą lekką (poniżej 85 kg.).

Wybór kategorji, do której koń będzie zaliczony zależy od zapisującego. Kategorja musi być wskazaną przy zapisywaniu.

DZIEŃ SIÓDMY.

10.

Nagroda Szefa Dep. Kawalerji M. S. Wojsk.

(Konkurs krajowy).

Drugi pokaz koni. (Hunter Show).

11.

Nagroda Armji Polskiej

im. Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego.

(Konkurs międzynarodowy, handicap).

8.000 zł.

dwie nagrody honorowe.

Dla jeźdźców wojskowych wszystkich krajów bez ograniczenia ilości.

wysokości około 1.30 mtr.
16 — 22 przeszkód —
szerokości „ 4.50 mtr.

Tempo 400 mtr. na minutę.

Dla koni, które wygrały w r. 1927 i 1928-ym na konkursach T-wa M. i K. Z. K. w P. za każde wygrane 600 zł., jak w konkursie tak i w rozgrywce, zmniejsza się normę czasu o 1/30 normy, wyznaczonej dla koni niehandicapowych. Przy obliczaniu handicapu ułamki sekund będą zaokrąglane na korzyść handicapowanego konia. Wygrane ponad 3000 zł. nie będą handicaponawe.

12.

Nagroda „Młodego Pokolenia“ im. Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego.

(Konkurs krajowy).

4 nagrody honorowe.

I serja dla jeźdźców (amazonek) do lat 14-tu.
wysokości około 0.80 mtr.
8 — 10 przeszkód —
szerokości „ 2.00 mtr.

II serja dla jeźdźców (amazonek) od 14-tu do 19-tu lat.
3 nagrody honorowe.
wysokości około 1.00 mtr.
10 — 12 przeszkód —
szerokości „ 2.50 mtr.

Konie, które wygrały jakąkolwiek nagrodę w oficjalnych konkursach krajowych, lub zagranicznych — w obydwóch serjach wykluczone.

Tempo 300 mtr. na minutę.

DZIEŃ ÓSMY.

13.

Nagroda „Puhar Narodów"
im. Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

(Konkurs międzynarodowy).

Dla zespołów jeździeckich wszystkich krajów.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 1.40 mtr.
szerokości „ 5.00 mtr.

Tempo pierwszego nawrotu konkursu 400 mtr. na minutę
Tempo drugiego nawrotu konkursu 440 „ „ „
Tempo rozgrywki 455 „ „ „
W 1927-ym roku „Puhar Narodów" zdobyła Polska.

14.

Nagroda Korpusu Dyplomatycznego.

(Konkurs pań, międzynarodowy, handicap).

5 nagród honorowych.

Otwarty dla pań wszystkich krajów.

12 — 16 przeszkód — wysokości około 1.20 mtr.
szerokości „ 3.00 mtr.

Tempo 350 m. na minutę.

15.

Nagroda Ministra Spraw Zagranicznych.

(Konkurs potęgi skoku, krajowy).

3.000 zł.

Dla jeźdźców polskich na koniach nie biorących udziału w Międzynarodowych Zawodach Konnych 1928 r. T-wa M. i K. Z. K. w P.

6 — 8 przeszkód —
wysokości od 1.20 mtr. do 1.50 m.
szerokości około 5 mtr.

Tempo 300 mtr. na minutę.

Ten konkurs może być rozegrany jako potęga skoku zwykła lub progresywna lub potęga skoku w połączeniu ze zwrotnością.

DZIEŃ DZIEWIĄTY.

16.

Nagroda Pocieszenia.

(Konkurs międzynarodowy, handicap).

3.000 zł.

Dla jeźdźców wszystkich krajów i koni, które brały udział w zawodach jesiennych T. M. i K. Z. K. w roku 1928.

14 — 20 przeszkód wysokości około 1.30 mtr.
szerokości „ 4.50 mtr.

Tempo 440 mtr. na minutę.

17.

Nagroda Polskiego Związku Jeździeckiego.

(Konkurs krajowy, handicap).

2.000 zł.

Dla jeźdźców polskich na koniach, które brały udział w zawodach jesiennych 1928 r. T. M. i K. Z. K. i nie wygrały 200 zł.

14 — 20 przeszkód — wysokości około 1.20 mtr.
szerokości „ 4.00 mtr.

Tempo 440 mtr. na minutę.

TOWARZYSTWO
MIĘDZYNARODOWYCH
I KRAJOWYCH ZAWODÓW
KONNYCH W POLSCE
1928

POLONIA
POLONIA

DRUKARNIA M. S. WOJSK.
WARSZAWA, PRZEJAZD 10